

Sökaren

– tidskrift för livsfrågor –

JAKOB VON UEXKÜLL OCH EN AV PRISTAGARNA, SOLENERGIFORSKAREN MARTIN GREEN,
VID UTDELNINGEN AV RIGHT LIVELIHOOD AWARDS 2002. FOTO: KARI M KUURNE.

Människorättsaktivisten Martin Almada, Paraguay, solenergiforskaren Martin Green, Australien, Guillaume Harushimana och Claudio Marano, representanter för Kamengas ungdomscenter i Burundi samt Anna Lidén och Kerstin Grebäck från den svenska stiftelsen Kvinna till Kvinna. Längst bak: Jakob von Uexkull. Foto: Karl Gabor.

Right Livelihood Awards 2002

till fredsbyggare, rättsskämpar, solenergiforskare

Reportage Åsa Freij

Right Livelihood Award för 2002 – ibland kallat Alternativa Nobelpriset – utdelades som vanligt i gamla riksdagshuset dagen före Nobeldagen.

De områden som man nu hämtat pristagarna från, var fredsbyggande, rättvisekamp och solenergiforskning. Pristagarna kom från Burundi, Sverige, Paraguay och Australien.

Från Burundi kom CLAUDIO MARANO, representerande en ungdomsorganisation, som han varit initiativtagare till, Centre Jeunes Kamenge, vilken verkar för förståelse och samarbete mellan olika etniska grupper.

Svenskan KERSTIN GREBÄCK var

representant för organisationen Kvinna till Kvinna, som verkar för att hjälpa kvinnor som varit offer för krig och för att lyfta fram dem som fredskämpar och framtidsbyggare.

Från Paraguay kom MARTIN ALMADA som personligen belönades för sitt mod att avslöja diktaturen i Paraguay och dess metoder och bidra till att skyldiga ställts till svars för sina handlingar.

Pristagarna delade på 2 miljoner kronor.

Från Australien kom forskaren professor MARTIN GREEN, som fick hederspris – inga pengar – för sitt arbete med vad man i motiveringen för priset kallade "vår tids viktigaste teknologiska utmaning och

moraliska nödvändighet: tillvaratagandet av solenergin".

Uppmärksamheten kring priset ökar. I år var det fullsatt – även på pressläktaren.

Riksdagens talman BJÖRN VON SYDOW sa i inledningen några väl valda ord om sin tro på fredliga lösningar på internationella konflikter men betonade också att förhandlingar måste följas av handling. Och det är genom handlingar som dessa pristagare har gett sina bidrag till arbetet för en bättre värld, underströk han och påminde om att var och en av oss andra också behövs och kan göra viktiga insatser.

Grundaren av och ordföranden i stiftelsen Right Livelihood Foundation JAKOB

VON UEXKULL höll sedan, enligt traditionen, ett tal. Han inledde med att citera några ord av en australiensisk senator vilka denne ville se som inskription över entrén till varje parlament: "Kommer de som lever om hundra år att tacka oss för det vi nu gör här?"

Och liksom talmannen påpekade han betydelsen av vad vi vanliga medborgare gör. Därefter hölls en tyst minut för medlemmar av Right Livelihood-familjen, som gått bort under året, ASTRID LINDGREN, ALICE STEWART, JOSÉ LUTZENBERGER OCH THOR HEYERDAHL.

Så knöt Jakob von Uexkull an till sin inledning, vårt ansvar gentemot dem som kommer efter oss.

– Skulle vi ha velat att de som levde på jorden före oss hade orsakat så mycket förstörelse och skapat så mycket risker, som vi gör nu? Om inte, vad har vi för rätt att göra sådant som kommer att drabba våra efterlevande? frågade Jakob.

Och eftersom vi inte har den rätten, måste vi sätta stopp för den pågående förstörelsen och verka för förbättringar, underströk han.

– Vad väntar vi på? Var är vårt politiska kurage? dundrade Jakob på sitt lågmälda sätt.

Han citerade också flera andra personer, för att ge tyngd åt sina ord, bland andra en skribent i en ekonomitidskrift, som framhöll att globaliseringen innebär att de rika och mäktiga utnyttjar de fattiga mer och mer. Artikelförfattaren avskedades. Ändå, menade Jakob, vet även makeliten idag att den nuvarande ordningen inte fungerar och att vi står på gränsen till en civilisationskollaps.

Sedan var det dags för pristagarna själva att presentera sina verksamheter. Varje tal föregicks av ett underhållningsinslag, främst musikaliskt, och av en kort introduktion av någon riksdagsman.

MARTIN GREEN inledde med att upplysa om att solen ger jorden lika mycket energi på tre dagar som mänskligheten har förbrukat sedan begynnelsen av sin historia. Tre veckors solsken i Australien ger mer energi än allt fossilt bränsle som finns i världen idag. Ändå tar vi inte vara på denna fantastiska möjlighet. Men vi kan göra det. Den teknologi som behövs kan vi klara. Och själv är Martin Green alltså en av de främsta när det gäller att utveckla sådan teknologi. Till sammans med en grupp medarbetare har han lyckats utvinna energi effektivt ur solkraften.

CLAUDIO MARANO framhöll att han var där å deras vägnar som inte kunde närvara,

Från Kamenges ungdomscenter i Burundi

de cirka 200 000 människor som bor, arbetar och drömmer i Bujumburas norra distrikt i Burundi, särskild då de cirka 20 000 registrerade medlemmarna i organisationen Centre Jeunes Kamenge. Landet har i 40 år haft en mängd kriser, krig och massakrer, ofta av etniska orsaker. De senaste nio åren har ett inbördeskrig, som man inte ser något slut på, rasat. Men sedan 1990 har en ungdomsrörelse vuxit sig allt större. Inom och för denna ordnas möten och projekt för att ge de unga möjlighet att möta andra unga från andra grupper, som man är van att se som fiender. Meningen är att de under lugna förhållanden ska få nya erfarenheter av varandra, samtala och bygga förutsättningar för en annan och bättre värld. Den katolska kyrkan spelar en viktig roll som drivande kraft. Idén är enkel.

– Vi har en mötesplats, ett markområde, där traktens unga kan aktiveras.

Men krigshetsande krafter har försökt värva de unga för krig – en kuslig upplevelse, sa Marano, som dock fick hjälp av starka motkrafter i form av den grupp deltagare från andra länder som befann sig vid centret och larmade hemländerna och FN. Ett tag såg det ut som om centret skulle falla i militärens händer, men så skedde inte.

KERSTIN GREBÄCK, som tog emot priset till Kvinna till Kvinna och höll talet, förklarade att fredsfördrag hittills mer haft karaktären av "eld upphör" än verklig fred och inriktning på uppbyggnad för en stabil framtid. Framtidsplanerna görs upp på hög nivå, över huvudet på vanligt folk, medan man på lokal nivå har bäst kunskap om vad man själv vill och kan. Särskilt kvinnorna har blivit bortglömda och negligerade i sådana

fredssituationer, liksom de varit svårt drabbade i krig. Dessa förhållanden har Kvinna till Kvinna arbetat framgångsrikt för att ändra. Kvinnor från hjälpande länder har helt enkelt frågat kvinnor i de krigshärjade länderna hur de vill ha det och vilka möjligheter och metoder de anser finns att nå dit och vilken hjälp de bäst behöver. Och kvinnor från hjälparländer har bidragit med att öppna ögonen på sina olyckssystrar så att de kan börja se sitt värde, kräva sina rättigheter och förstå att det inte är de som är udda och galna, utan omvärlden.

MARTIN ALMADA som överlevt svår tortyr under statsterrorismen som ägde rum under den så kallade operation Condor på 70-talet i Sydamerika, fick ett personligt pris.

Han föddes i en fattig familj och fick tidigt börja arbeta. Under hårda år lärde han sig förstå att utbildning var vägen från misär, både för individen och för samhället. Han tog doktorsgraden 1974 genom en avhandling, där han skrev om rätten till och betydelsen av utbildning – och blev kastad i fängelse för det. Efter tre år frigavs han och levde i exil; han fick många medkämpar i andra länder, och han bidrog starkt till att krigsförbrytare i Paraguay fick svara för sina gärningar. Martin Almada har också avslöjat stora arkiv i vilka människor har åsiktsregistrerats hos den dåvarande militärpolisen i Paraguay och där man också finner bevis för omänskliga behandlingar. Även Almada betonade, liksom inledningstalarna, betydelsen av att vi alla engagerar oss. Förändringarna kommer inte uppifrån. Det är vi alla vanliga människor som kan göra något åt svälten, förtrycket och kriget i världen.

Det meningsfulla minglet kring alternativa Nobelpriset

Såsom den vanliga världens begivenheter bevakas av sina Gala-Pettrar, kan väl den alternativa få ha en liten skvallerspalt från sina festligheter. Det festas ju inte heller så mycket i denna strävsamma krets.

Så, här en liten glimt från Sökarens reporters minglande bland kändisar och doldisar vid den buffé som följde efter utdelningsceremonin kring det alternativa Nobelpriset.

Det är som om det vore en stor familj som möttes en gång om året till en organiserad släkträff, avsedd att hålla kontakten levande mellan de olika medlemmarna som annars lever skingrade på olika håll, upptagna var och en med sitt, olika fast ändå lika. För man kan vara nästan säker på att alla som kommer till utdelningen av det alternativa Nobelpriset på ett eller annat sätt ägnar sig åt arbete för en bättre värld. Och ni förstår säkert vad jag menar.

Här är dock inte träffen organiserad – på något yttre sätt. Man vet ändå att en stor del av "släkten" kommer att vara där, den gamla och en del nya medlemmar, nya ingifta, nya barn, nya meningsfränder.

Ibland kan man inte placera ansikten man väl känner igen. Det gör inte så mycket. Ett leende:

– Hej, Åsa! Skriver du fortfarande i Sökaren?

(Oj, vem är det där nu igen?)

– Jovisst, men det har blivit glest ett tag. För jag har varit så engagerad i mitt eget praktiska projekt, med Samverkan Alternativa Modell Samhällen, SAMS, du vet ett sätt att åstadkomma många små samhällen, där vi lever efter de värderingar, här och nu, som vi alla delar, i stället för att vänta på att världen i stort ska påverkas tillräckligt för att förändras. Vill du ha ett flygblad? Eller kanske ett gammalt nummer av Sökaren, som jag delar ut till dem som inte känner till tidskriften eller inte läst den på länge...

– Javisst! Och här har du litet information om vad jag håller på med. Det har bara varit svårt att få gehör och anslag, du

vet, från dem som sitter på pengarna, så vi vet inte om vi kan fortsätta.

Och så nästa. Man nickar över axlarna åt några som funnit varandra på liknande sätt – för att fånga blicken hos någon man känner igen väl, men inte sett på länge. Värst vad många gråa hår hon fått! Och jag blir medveten om mina egna.

Tiden går. Jakob von Uexkull – Jakob bara för de flesta här – har nyss i sitt tal vid prisutdelningen beskrivit hur jordens tillstånd bara blir värre. "Miljöförstörelsen ökar, de fattiga blir fattigare. De som suger ut har nu till och med de fattat att den gamla linjen inte håller ens för dem – men ändrar sig ändå inte."

Ska vi gräsrötter orka hålla trenden stången och kunna vända den tunga skutan? Ja, dessa årliga prisutdelningar ger varje gång samma blandning av hopp och tacksamhet, av rädsla och uppgivenhet inför vad som pågår både för och mot mänsklighetens verkliga behov.

På riksdagshusets trappa, för en nypa luft, träffar jag en av de stora hoppingivarna, en av de få mycket unga i denna samling. Det är en pojke i 20-årsåldern, som jag växlar några ord med.

– Hur kommer det sig att du är här?

Han är engagerad i ett ungdomsprojekt kring miljön och ett mot nazismen. Det visar sig också att hans mor är en av dem jag känner sedan länge, eller kände för många år sedan, då vi var engagerade i ett gemensamt projekt. Och hans far, även han en eldsjäl, har jag intervjuat för många år sen.

Och där är Toomas Tuulse, mannen, klippan, doldisen bakom kända hustrun Lena Kristina Tuulse, en av new age-pionjärerna som skapat något bestående, ett "växthus för människor".

Toomas är en länk till min sedan länge avlidna far som jag inte visste så mycket om utanför hemmets begränsningar – tills Toomas berättade att min far varit en av hans lärare – och den allra bästa, en pedagog av Guds nåde, och med hjärta dess-

utom, som betydde mycket för Toomas. (Så händer ofta något positivt vid sidan av denna stora positiva tilldragelse.)

Lena Kristina är inte här. Hon är i USA. Som vanligt är hon på resande fot i de stora sammanhangen, tänker jag – bara hon inte glömmer – eller inte hinner med – de små människorna här hemma för vilka hon betytt mycket, missbrukare och människor med ångest, som hon hjälpte med sin varma närhet och sitt personliga engagemang. Tyvärr blir det inte sällan så när bra hjälpare blir stora.

Jag trycker ner mig vid ett litet bord intill väggen och får tillfälle att prata med dem som råkar sitta där. Det visar sig att det är människor med ett stort engagemang i fall där barn felaktigt tvångsomhändertagits av myndigheterna och skilts från sina föräldrar.

Ett särskilt pris skulle vi vilja ge till de journalister och skribenter som avslöjar vad som sker bakom våra egna fina fasader i form av orättfärdiga fallskärmar och rättsövergrepp, enas vi om.

Ja, vi kan alla, var och en inom sitt område, välja att vara "en del av problemet eller en del av lösningen", som Eileen Caddy sa en gång när jag intervjuade henne på hennes Findhorn i Skottland.

Och där är Elisabet Spens förstås. Hon är alltid där det händer. Och hon tycks känna till alla betydelsefulla personer inom alternativvärlden och sätter dem i kontakt med varandra. Men hon märks aldrig själv utåt.

Jag drar mig till minnes att Günther Grass, nobelpristagare i litteratur 1999, sa, vid sidan om, att han faktiskt ännu hellre hade tagit emot det alternativa nobelpriset, som han satte mycket högt. Också han är en kämpe mot missförhållanden, och en avslöjare av människor. – Han deltog som åhörare vid Right Livelihood Awards-ceremonin 1999, då Sökarens reporter fick en pratstund med honom. Hans goda betyg av Jakob von Uexkulls skapelse får stå som slutord här.

SÖKAREN
Adress Box 10
 663 21 SKOGHALL
Telefon 054-51 89 00
Fax 054-51 89 02
E-post red@sokaren.se
Postgiro 70 60 47-8
Bankgiro 372-8128
Hemsida på Internet www.sokaren.se
Redaktör och ansvarig utgivare Sven Magnusson
Prenumeration Helår (6 nr) 250:-
 Halvår 150:-
Annonser Ring för prislista
Tryckeri Wallin & Dalholm
 Lund
 ISSN 0038-0504

INNEHÅLL:

Åsa Freij:
 Right Livelihood Awards 2002 2

Åsa Freij:
 Det meningsfulla minglet
 kring Alternativa Nobelpriset 4

Brita Maria Adkinson:
 Min vandring längs Diamantvägen 6

Matej Slavik:
 Tibetansk buddhism 8

Karl-Erik Edris och Jan Pilotti:
 Vad är tro och vad är vetande? 10

Dénis Lindbohn:
 Krönika 13

Erland Lagerroth:
 Vad är liv? 14

Torbjörn Saspersson:
 Forskares skepsis 16

Bokfloden 18

Mikael Hedlund:
 Min tro. Schamanismen 23

Eskil Svensson:
 Virvlat vatten 24

Viveka Lindgren:
 Spöken och gengångare 26

Annika Sandström:
 Lidandet och det onödiga
 dödandet 28

Intelligenshypotesen visavi idiothypotesen

Vi lever i ett vidunderligt världsallt. Det är nog förmätet av oss människor att försöka förstå det. Men vi grunnar över Gåtan, undrar: Hur har egentligen världen uppstått? Och hur har människan blivit till?

Jag ser en kvinna framför mig och tänker: fantastiskt att universum har lyckats ta fram denna fina varelse – som syns så underbar framför allt för en man med en mans speciella hormoner. Denna fina människas gener har ärvts från generation till generation, ända från den allra första levande varelsen till dagens människa. Generna har förts över från individ till individ under en omätlig tidsrymd, och överföringen har lyckats! Bravo!

Nu finns det en hypotes som säger att det rör sig om mekaniska processer: universum arbetar i blindo, eftersom det saknar intelligens – tiden är den store möjliggöraren. Men en annan hypotes gör gällande att *en medveten strävan* ligger bakom allt: världen är *uttänkt*. Universum arbetar mål-inriktat.

Enligt *första hypotesen* är universum en idiot, ja, värre än så: dess IQ är noll. Men under oerhört lång tid har genom slumpens kombinationer, mutationer, lagar för ärftligheten och ett naturligt urval ändamålsenliga strukturer bildats och bevarats. Och medvetande har uppkommit som ett epifenomen till materiella processer.

Enligt *andra hypotesen* är intelligens en av världsgrundens egenskaper. Grunden är mental, medveten, intelligent och skapande. Världen är en tankevärld. Det materiella är föreställningar i den mentala grunden.

Vi har alltså intelligenshypotesen gentemot idiothypotesen..

Och vad föredrar vi, att leva i en värld utan syften, utan medkänsla, eller i en värld som trots allt har de egenskaperna?

Ateisterna förbiser mycket. De bortser från de fungerande helheter som världen består av: helheter inom helheter inom helheter... Ögat är en ytterst komplicerad helhet inomen annan ytterst komplicerad helhet, kroppen, som tillhör helheten människosläktet, som tillhör helheten naturen/jorden, som tillhör helheten solsystemet... Kan slump och naturligt urval skapa dessa helheter?

Ateisterna tycks se *ett* alternativ till slumphypotesen: Gud så som religionerna framställer "honom". Och denne Gud kan inte finnas, anser de, eftersom han är skapad av människor som ett slags avbild av människan, en stor-människa, eller över-människa – och vem skulle ha skapat Gud? Deras ateism innebär att de tar avstånd från ett religiöst gudsbegrepp. Men den verkliga frågan är ju om världen har tillkommit genom mekaniska processer eller genom ett intelligent skapande.

Det är möjligt att mänskligheten kommer att förkasta idiothypotesen som orimlig och anta existensen av en medveten skapande Kraft bakom allt. Och då framstår livet ett ännu större underverk än idag. Vi ser då att vi ingår som delar i något oerhört stort och underbart och kan medverka i arbetet att göra världen god, lyfta den mot högre mål.

Kanske kan vi aldrig någonsin riktigt förstå universum. Men vi kan ana att världen är mer än materia och materiella processer.

SM

Brita Maria Adkinson:

Min vandring längs Diamantvägen

Den äldre laman satt med korslagda ben på sin vinröda dyna, som täckte den väggfasta sängen, en säng som var byggd i bordshöjd, så att den fungerade som en bekväm sittplats, från vilken laman kunde tala med besökare. Nästan omärkligt satt laman och gungade lite fram och tillbaka i en rogivande rytm, medan hans djupa, milda stämma viskade fram visdomsord, som uppfångades av en av hans elever, ord som denne efter bästa förmåga översatte till knagglig engelska.

Jag hade just anlänt, efter att ha rest på tåg i tre dagar, från trakten av Bombay, för att besöka detta tibetanska kloster. De små enkla byggnaderna tycktes hänga uppe på klipporna, trotsande den ständiga vinden som svepte längs de branta bergsslutningarna i denna by i östra Himalaya. Ingen av munkarna och nunnorna tycktes finna det märkvärdigt att de, när solen steg upp varje morgon, hade utsikt ända till Mount Everest.

Laman frågade mig varför jag hade kommit dit. Jag ville lära mig något om meditation, sa jag på engelska. Mina ord översattes i viskande ton till laman. Han nickade och gungade. Det var tyst några ögonblick. Så böjde han sig fram mot munken och viskade sitt svar. Munken översatte hans ord: Innan vi lär dig meditation, ska du göra förberedande övningar. Du kan börja genast med den första övningen. När du har fullbordat de förberedande övningarna, ska vi lära dig meditation. Utan att veta något om vad övningarna innebar, accepterade jag villigt uppgiften.

Den gamle laman tillade: Tänk på detta: Det är en väsentlig skillnad på att läsa böcker om att åka i flygplan, och att faktiskt åka i flygplan. Den metod vi lär ut, är praktisk. Det korta samtalet var slut.

Samma dag hjälpte en av lamorna mig att få hyra en plats att bo där i byn. Det var en liten bod med tunna brädväggar och jordgolv. De hade haft höns där. Det fanns en bänk på ena sidan, gjord av grova

bräder. Det var allt. Här började jag utföra övningarna i enlighet med den instruktion jag hade fått. Jag skulle buga mig till marken, inför en bild av Buddha. Bilden kunde stå för min egen uppfattning av vad upplysning innebär. Att buga sig innebar att jag lade mig raklång på marken och förde samman händerna i den traditionella österländska hälsningen, samtidigt som jag läste en tibetansk bön, ett mantra. De hade sagt att jag skulle utföra denna övning ett hundra tusen gånger. Det skulle inverka renande på mitt sinne. Jag skulle låta dem veta när jag var klar.

Uppgiften verkade genomförbar, tills jag hade kommit underfund med hur trött jag blev av att kasta mig framåt på marken om och om igen, samt att, när jag arbetade med detta i cirka sju timmar, kunde jag åstadkomma ett tusen övningar. När jag insåg detta, kände jag mig överväldigad. I allra bästa fall, även om jag orkade göra övningar sju timmar om dagen, skulle jag behöva omkring etthundra dagar för att klara den första övningen – tre månader!

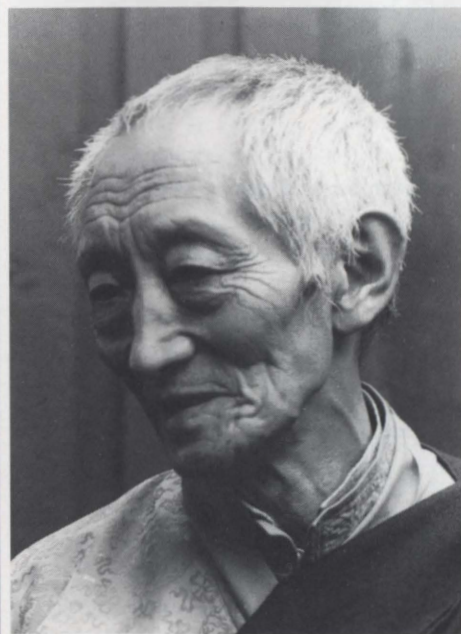
Eftersom jag ville lära mig meditation, och munkarna och nunnorna hade sagt att de alla hade gjort dessa övningar, beslöt jag trots allt att ge mig i kast med uppgiften. Varje dag arbetade jag med övningarna, tills svetten rann nedför mitt ansikte, och benen och armarna värkte. Min panna fick ett konstigt märke där den stötte i jordgolvet om och om igen, och mina händer och knän fick lustiga valkar. Jag utvecklade muskler om vars existens jag inte haft en aning.

Det enda rinnande vatten jag hade tillgång till var bäcken med iskallt smältvatten från de snöiga slutningarna ovanför vår by, så min morgontoilet var obefintlig! En gång i månaden for en tysk kvinna och jag i jeep den långa vägen upp till Darjeeling, där vi tog in en natt på ett litet hotell för att duscha och tvätta våra kläder! Följande dag for vi tillbaka ned-

för bergets sluttningar, på slingriga grusvägar, till byn Sonada.

Efter omkring tre månader hade jag fullbordat de etthundratusen bugningarna. Jag måste tillstå att jag inte hade fått några spännande visioner eller övernaturliga upplevelser, som jag hade hoppats, men jag hade ändå lärt mig något: Självdisciplin, koncentration, uthållighet, att prioritera, samt att stilla mitt sinne. För att kunna upprätthålla min dagliga rytm hade jag fått ge upp tanken på att stanna på vägen och småprata med de få andra västerlänningar som fanns där i trakten. Jag besökte inte några intressanta platser, som en turist skulle ha gjort. Jag hade heller inte läst några böcker eller deltagit i kulturella aktiviteter, förutom regelbundna böneceremonier i det tibetanska klostret.

Nu blev jag invigd i den andra av de fyra förberedande övningarna, en liten böneceremoni med en detaljerad visualisering och ett långt mantra att upprepa. Denna övning skulle också upprepas ett hundra tusen gånger. Halvvägs igenom

Lama Kalu Rinpoche

denna övning blev det dags för mig att resa tillbaka till Sverige, eftersom mitt visum löpte ut. Det blev tack och avsked. Utrustad med adress till deras kloster Samye Ling i Skottland, en buddhistförening i London och några personer i Danmark som hade genomfört övningarna, återkom jag till Sverige.

Mina ovanligt vidsynta och toleranta föräldrar lät mig bo i sommarstugan på västkusten, där jag till slut fullbordade övningarna. De fyra övningarna hade tagit mig ett år och tre månader att utföra. Nu reste jag till London och fick äntligen instruktion i meditation, av en lama där. Under de dagar då jag vistades hos lamorna i London, kom jag naturligtvis i kontakt med en grupp buddhister som fanns där – folk från olika länder i Europa som samlats kring lamorna. De frågade mig vilka böcker jag hade läst. Böcker? Inte hade jag läst några böcker. Jo, men du måste väl ha läst dessa kända böcker? De nämnde västerländska författare som skrivit verk om buddhismen. Jag hade ingen aning om dessa böcker. Ja men du säger ju att du är buddhist, menade de. Jag säger ingenting, svarade jag, jag har bara gjort de fyra förberedande övningarna, ingenting annat. Jag fick inte instruktion att läsa några böcker. Nu drog jag mig till minnes Lama Kalu Rinpoches ord: Att läsa om att åka flygplan är inte detsamma som att uppleva att åka flygplan.

Jag hade aldrig läst en enda bok om tibetansk buddhism. Det hade inte funnits tid, jag hade varit så absorberad av att utföra mina övningar. Har ni också gjort dessa övningar? undrade jag. Nej, blev svaret. Nej, det skulle inte gå, för jag har ju familj, sa en. Jag har ett alltför krävande jobb, sa en annan. En tredje ansåg att han inte hade tillräckligt stark fysik för att göra dem. De hade börjat, men inte kommit så långt. Nå, hur långt har du kommit då? Jo, jag har fullbordat de fyra övningarna, sa jag. Då blev det tyst runtomkring mig. Va? har du gjort alla övningarna? Oj! Min person väckte nu lite mera intresse. Och det gick upp för mig att många västerlänningar har ett starkt behov av att analysera och förklara innebörden i en meditationsmetod, innan de vill utöva den. Men eftersom dessa ting inte låter sig förklaras så enkelt, kan det leda till att man aldrig kommer i gång med praktisk utövning.

Ett par dagar senare återvände jag till Sverige med min dyrbara gåva: Jag hade blivit invigd, fått klartecken för att fortsätta på den väg jag påbörjat, och kunde nu öva

meditation i enlighet med de instruktioner jag fått. Ett och ett halv år hade förflutit sedan jag först kom till byn Sonada och mötte Lama Kalu Rinpoche. Under de år som följde, mediterade jag dagligen. Och visst unnade jag mig också att läsa böcker om buddhismen och deltog i att utveckla buddhiströrelsen i Sverige.

I mitten av 70-talet lämnade jag min aktiva roll i buddhiströrelsen. Jag gifte mig, och min man Charles, vår son och jag bosatte oss på Findhorn Foundation i Skottland. Där samlas människor från hela världen. Då jag bodde och arbetade där, hade jag en god vän, Marijke från Holland, som liksom jag hade vistats bland tibetanska lamor. Hon hade besökt Samye Ling i södra Skottland och stod i kontakt med lamorna där, och delade mitt intresse för den väg till inre upplysning de anvisar.

Över tjugo år förflöt. Jag hade nu två barn att uppföstra och hade krävande arbetsuppgifter på Findhorn som kursledare och konferensorganisatör. Jag tänkte sällan eller aldrig tillbaka till den tid då jag var aktiv inom den tibetanska buddhismen, och tillbringade endast omkring tjugo minuter per dag i meditation. Men en natt, för några år sedan, hade jag en ovanlig dröm. Jag drömde att jag vandrade på en stig, uppför en brant sluttning i Himalaya. De väldiga bergen tornade upp sig runtomkring mig. Högre och högre klättrade jag uppför den smala stigen, tills jag äntligen kom fram till ett litet hus, byggt av sten, med halmtak, just som jag minns husen i Sonada. Då jag kom fram till dörren, öppnades den ljudlöst inifrån, och ljus strömmade ut genom dörröppningen. En Lama visade in mig med en tyst gest. Jag kom in i ett rum. Där satt Lama Kalu Rinpoche, med korslagda ben, på en vinröd sittdyna. Han var omgiven av en krets tibetanska munkar och nunnor, som med välkomnande gester bjöd mig att sitta ned. Jag satte mig ned i korssittande på mattan på golvet. Lama Kalu Rinpoche log vänligt och kärleksfullt mot mig med sitt åldriga, rynkiga ansikte, och sedan gjorde han en gest som jag uppfattade som att han gav mig en välsignelse. Inga ord utväxlades. Därefter tog jag avsked, och gick ut igen i nattens mörker, och fann min väg nedför stigen, tillbaka till byn långt nedanför. Så vaknade jag. Jag kände det som om jag verkligen hade mött min lärare igen, efter alla dessa år.

Någon vecka senare stötte jag ihop med Marijke utanför den lilla matbutiken i Findhorn, Phoenix Shop. Vi stannade och

Brita Maria Adkinson (då Nyström) som ung buddhistnunn. Foto: Rein Vålme.

pratade, och Marijke sa: Vet du vad, föresten, jag hörde att Lama Kalu Rinpoche dog i förra veckan.

Då förstod jag. Han hade kommit till mig i drömmen, för att påminna mig om att han kommer att fortsätta ta sig an min utveckling, nu från en annan medvetandenivå... Så fortsätter undervisningen om livets djupaste sanningar, bortom inkarnationernas begränsningar, bortom tid och rum.

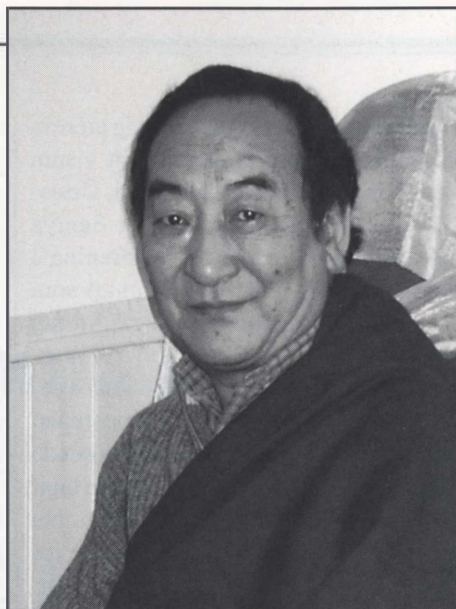
Vad är behållningen av dessa upplevelser?

Lama Kalu Rinpoche gav mig en inblick i det österländska sättet att söka sanningen: Jag accepterar nu att sanningen ligger bortom min förmåga att resonera, och att det kan vara bra att följa praktiska instruktioner utan att ställa frågor. Han lärde mig också något om djup koncentration och meditation, som kom till nytta när jag behövde stilla mitt sinne, så att jag kan uppfatta kommunikation från Charles och andra vänner på andra frekvenser.

Kanske vi västerlänningar nu för tiden är mer mogna att acceptera att livet inte bjuder på omedelbara, kompletta svar på de stora livsfrågorna? Ibland kan det vara bra att satsa på att åka flygplan, fastän man inte vet mycket om hur det känns, innan man påbörjar färden. I en kommande artikel ska jag berätta om hur man kan utvidga medvetandets förmåga.

Tibetansk buddhism

Text och bilder: Matej Slavik

Lakha Lama: – Döden är en resa till nästa liv.

På frågan om det finns några bodhisattvor i världen idag, svarar Lakha Lama:

– Många. Oräkneliga.

– Nämn en.

– Du, skrattar han och klarlägger: När folk vill se vem som är vem, så är det förfelat. Glöm det. Då ser man bara till ytan, inte bortom den.

Det är ett veckoslut i mitten av december. Lakha Lama har rest från hemstaden Köpenhamn till Göteborg, där han gästar Föreningen för tibetansk buddhism. Han är den tjugonde inkarnerade laman av Batang i östra Tibet och har kommit för att leda en så kallad initiering. Syftet med den är att deltagarna ska få kontakt med den kvinnliga bodhisattvan Tara ^{x)} och kunna ta del av den välgörande energi som strömmar från henne. Tara är mycket populär bland de tibetanska buddhisterna. De räknar med att hon finns med oss hela tiden och hjälper oss, men så länge vi inte uppmärksammar henne får vi ingen riktig kontakt. Initieringen handlar om att etablera den kontakten.

Lakha Lama har en cigarett i handen när han kommer till vårt möte. Han talar välöverbärgat och precist, med en underliggande anda av både stränghet och humor.

Det så kallade bodhisattvaidealet är ett framträdande inslag i den tibetanska buddhismen. Den klassiska definitionen av en bodhisattva är att den, istället för att träda in i nirvana, stannar i världen för att hjälpa andra att nå upplysning. Jag undrar varför inte Buddha stannade kvar i återfödelseernas kretslopp för att fortsätta hjälpa andra, utan valde att gå in i nirvana.

– Du tänker på den fysiska världen, säger Lakha. Det är fel. Nirvana är ett sinnestillstånd och har ingenting med det kroppsliga att göra.

– Så han är fortfarande här?

– Ja. Det är problemet med den gängse vetenskapen – den kan egentligen inte föreställa sig något bortomvarande. Den behöver något konkret som sinnena kan uppfatta. Det är inte fallet här. Du kan inte känna doften av kunskap, eller hur? Kan du se din kunskap? Kan du känna smaken av den? Enligt de kriterierna skulle inte heller den existera.

Lakha nyanserar bilden av bodhisattvorna. De kan inkarnera som människor eller uppenbara sig på andra sätt. Somliga bodhisattvor stannar kvar till slutet av världen. Andra går in i nirvana direkt för att kunna leda resten av mänskligheten dit.

Lakha föddes i östra Tibet 1942. Fem år gammal blev han erkänd som inkarnerad lama. 1949 flydde han till den centrala delen

av landet, och när Kina invaderade Tibet 1959 gick flykten vidare till Indien. Där valdes han in i den tibetanska exil-regeringens parlament i Dharamsala. 1976 skulle han resa till en konferens i Finland, men visumet blev fördröjt, och när han kom till Danmark var konferensen redan över. Då bestämde han sig för att stanna där.

– Jag ville leva ett vanligt liv, tjäna pengar och försörja mig själv, förklarar Lakha.

Han kände också att han ville försöka hjälpa de många fattiga tibetanska flyktingarna i Indien och Nepal och grundade därför välgörenhetsorganisationen Tibet Charity, som förmedlar fadderverksamhet och samlar in pengar till behövande exil-tibetaner.

Lakha Lama tillhör den tibetanska andliga traditionen Gelukpa, men vill själv inte fästa så stor vikt vid skillnadigheterna mellan olika buddhistiska riktningar.

– När jag praktiserar buddhismen så bryr jag mig inte om vilken tradition jag tillhör, säger han. Det har inget med traditioner att göra. I grunden är alla traditioner lika, men vi människor har ett behov av att dela in allt i kategorier, och sedan baktala de andra. Om någon baktalar en annan tradition, då anser jag att den personen inte är buddhist. De som gör så missbrukar buddhismen. Något som överlag gör det väldigt svårt att tala om religion är alla dessa kategorier, svart och vitt – buddhist, kristen, muslim. Det är bara ord som vi hänger upp oss på. Men var ligger den djupare meningen? I villkorslös kärlek, medlidande, visdom. Det är den verkliga innebörden.

Att inte skada andra levande varelser är en kardinaldygd för buddhister. Men det sägs att Buddha själv åt kött, och det finns heller inga krav på att man som buddhist skall vara vegetarian. Detta kan tyckas motsägelsefullt, med tanke på att kött-konsumenten understöder en industri som varje år tar kål på miljontals djur. Men enligt Lakha Lama är det den bakomliggande motiveringen som är det avgörande.

– Om du skulle försöka bry dig om djurens liv på det sättet, så skulle du inte kunna ha på dig skor eller använda saker av läder. Du skulle inte heller kunna äta säd som har besprutats för att döda skadeinsekter. Att äta kött som näring för kroppen är en bra inställning, däremot inte att äta kött för njutningens skull. Så länge du ber för djuren och önskar dem gott, då har du en riktig inställning.

Tron på reinkarnation är en viktig del av buddhismen. Du återföds i en form som bestäms av din karma, som kan vara bra eller dålig beroende på dina tidigare handlingar. Den gamla kroppen

Lakha Lama leder initieringen i Vit Tara hos Föreningen för tibetansk buddhism i Göteborg, den 15 december 2002.

faller sönder i sina grundelement, och någon själ i västerländsk mening räknar buddhisten inte med. Enligt Lakha är det istället en medvetandeström som binder samman de olika existenserna.

– Jag ser döden som en resa till nästa liv, säger han. Under detta liv måste jag samla på mig harmoni och medkänsla (*loving compassion*). Då har jag ett bra bagage med mig.

Buddha beskrivs ibland som en läkare, som med sin lära ställer diagnos på sakernas tillstånd och sedan föreskriver en kur. Det är ett exempel på de drag av rationalitet som genomsyrar buddhismen. Vad är då det viktigaste – tron eller förnuftet?

– Tron, svarar Lakha bestämt. Tron på att man kan rädda sig från lidande. Tron på Buddha innebär respekt och hängivenhet, men det innebär inte att jag är i Buddhas händer. Han är Mästaren, och man respekterar honom för hans livsfilosofi. Men han är en lärare, ingen gud.

Det myckna talet om lidandet i världen har gjort att somliga uppfattar buddhismen som pessimistisk. Detta grundar sig emellertid på en delvis missvisande översättning. Det tibetanska ordet som översatts till svenskans "lidande" har två led. Det första betyder enligt Lakha dels fulhet, dels skönhet. Det andra ledet betyder utmattad. Lakha förklarar innebörden på följande vis:

– Vi vill ha alla vackra ting men får dem inte, så vi blir utmattade. Vi vill bli kvitt allt det fula men kan inte, så vi blir utmattade. Genom Buddhas väg slipper du undan denna otillfredsställelse och brist på frid.

Meditation används som ett medel för att skapa de bästa förutsättningarna för att utveckla denna inre frid.

– Du använder meditationen för att gå djupare in i tingens natur, säger Lakha. När du går på djupet finner du den kärna som du måste arbeta med. Så utvecklas din visdom. Låt mig ta ett exempel. Du kanske känner hat mot en viss person. Tänk då på hur det känns

när du hatar den personen, känns det bra? Vad uppnår du genom att hata den personen? Lycka? Nej. Så vad är meningen med att hata den personen? Hatet löser ingenting. Det är bara en känsla, en illusion.

Lakha Lama säger att han själv för det mesta har sinnesro.

– Då och då kan jag uppleva till exempel vrede, men då mer i form av frustration. Men så länge jag inte har en bakomliggande dålig motivering, så är det okej. Det är ju bara känslor. Det är ingen idé att försöka bli ett helgon.

– Men om vreden stör sinnesron?

– Om du inte kan acceptera att du blir arg ibland, då stör det sinnesron, säger Lakha och skrattar.

Självdisciplinen spelar en viktig roll när buddhisten ska försöka rena sitt sinne. Enligt Lakha är dess främsta syfte att sätta hämsko på alla illvilliga avsikter.

– Illviljan är det värsta som finns. Om du gör någon illa utan avsikt, då gör det ingenting. Men gör det inte medvetet, det är det viktiga.

Denna inställning har tibetanerna även praktiserat gentemot de kinesiska ockupanterna av sitt land. Det har skänkt dem, om inte en politisk, så i alla fall en moralisk seger.

x) Det finns flera legender rörande Taras ursprung, mer eller mindre fantastiska. Den mer prosaiska versionen berättar att Tara föddes som konungadotter i den första av alla tidsåldrar, oändligt långt tillbaka i tiden. Som prinsessa ska hon ha strävat mot upplysning med sådan glöd att munkarna lovade att be för att hon skulle återfödas som man och sprida den buddhisistiska läran. Hon svarade att manligt och kvinnligt är en illusion och att hon tänkte förbli kvinna och som bodhisattva tjäna andra varelser tills alla har nått upplysning.

Vad är tro och vad är vetande?

Vad kan man vara säker på?

Av Karl-Erik Edris och Jan Pilotti

Svante Nordin konstaterar i Svenska Dagbladets debatt om tro och vetande förra året att "allt vi vet om de själsliga processernas nära samband med vad som försiggår i hjärnan bevisar att ... medvetande utan kroppsligt underlag är otänkbart". Och Fredrik Sjöberg vill i samma debatt inte vara sämre utan påstår framt att tron på ett liv efter detta är humbug. Men inte nog med det, denna tro är bokstavligen livsfarlig, menar han och anser sig visa detta genom att driva tesen att förklaringen till attentaten mot bl a World Trade Center kan "sökas i den för både muslimer och kristna gemensamma vidskepelsen att livet inte slutar med döden".

Georg Klein är kanske inte fullt lika aggressiv mot s. k. religiösa illusioner, men han säger sig vara övertygad ateist och verkar dela Fredrik Sjöbergs syn på hur verkligheten är inrättad. Det är den darwinistiska läran om evolutionen som fyller Klein med hänförelse. Och han konstaterar att "vetskapen om att vårt liv har evoluerat genom ... en ofantlig serie av mutationer som ständigt passerar den naturliga selektionens obevekliga nålsöga fyller mig inte med fasa utan tvärtom med glädje och en viss stolthet". Och på grund av denna vetskap proklamerar Klein att han inte har några problem med "att acceptera att jordelivet är det enda vi har, att det är tidsbegränsat, inte styrs av någon högre makt och saknar högre mening".

Herrar Nordin, Sjöberg och Klein anser sig med andra ord veta hur det ligger till. Deras hållning i debatten om tro och vetande är alltså att formulera om den till en debatt om tro eller vetande. Och så tar de själva ställning för vetande. Vilket onekligen verkar klokt.

Men problemet är att hela denna manöver är ett illusionsnummer. Det är nämligen inte i någon rimlig mening bevisat att det inte finns något liv efter detta eller att medvetandet utsläcks i samband med den fysiska kroppens död. Darwinismen är inte heller bevisad i strikt mening.

Det som Nordin, Sjöberg och Klein gör sig skyldiga till är ett mycket vanligt tankefel inom vetenskapen, nämligen att tro att den tolkningsteori som man använder för att försöka bringa ordning i världen måste anses vara bevisad, om man tycker att den är tillräckligt bra som tolkningsteori.

Bevis i strikt mening finns strängt taget bara inom logik och matematik, där man härleder påståenden utifrån obevisade men öppet redovisade axiom. Inom dessa tankedisipliner tror man dock inte att den här typen av bevis bevisar axiomen.

Annat är det som sagt inom naturvetenskapen, där det är mycket vanligt att tro att en materialistisk livsfilosofi, med föreställningen om livet och medvetandet som produkter av materiella strukturer, blir bevisad som sann på grund av naturvetenskapliga rön och tillämpningen av dessa rön.

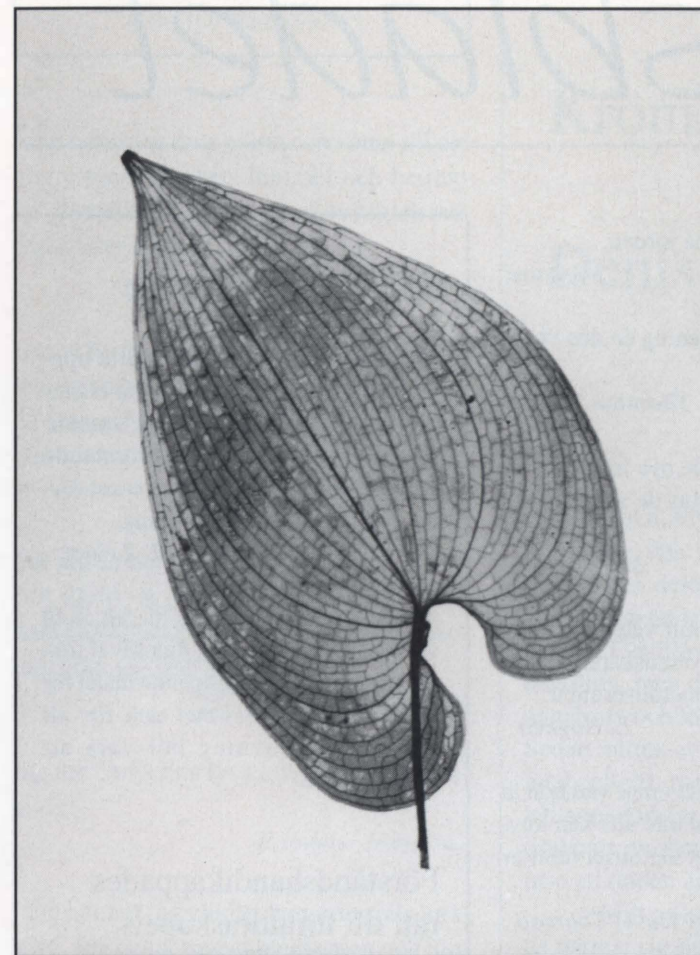
Naturvetenskapen seglar under falsk metafysisk flagg. Den materialistiska verklighetsuppfattning som dagens naturvetare oftast är tillskyndare av döljs i ett anspråk på att det naturvetenskapliga kunskapsprojektet är kemiskt fritt från metafysisk. Detta illusionsnummer åstadkommer man genom att draper sin materialistiska metafysik i det bevisade vetandets mantel. Och därmed blir naturvetenskapen en prestigefylld propaganda-institution för sin dolda metafysik.

Och den metafysiska hållning som man indirekt eller direkt framställer som om den vore ett empiriskt faktum kan beskrivas på följande sätt: Vi människor är slumpmässigt uppkomna och ihopkomna materiekombinationer, och lika slumpmässigt glimtar vårt medvetande till och vi tittar ut över ett i varje fall från vårt perspektiv oändligt men naturligtvis slumpmässigt ihopkommet och i grunden meningslöst kosmos. Samtidigt förväntas vi i varje fall på retorikens plan ta vår slumpmässiga och kortvariga existens på fullt allvar trots att det inte kan anses finnas någon mening med våra liv som går utöver den som vi själva lyckas koka ihop med utgångspunkt från våra egna begär och förhoppningar.

Vi förmenar ingen rätten att tro att tillvaron är sådan som materialisterna förkunnar. Men vi är starka motståndare till att synsättet framställs som en empiriskt korrekt världsbild som det bör propageras för i media och skolundervisningen.

I vårt moderna samhälle har vi länge varit stolta över att skolan befriats ur kyrkans garn. Men frågan är om den inte också borde befrias ur vetenskapens garn. Och vi menar då inte en befrielse från den sida av vetenskapen som sysslar med hedervärd empirisk forskning utan från vetenskapens metafysiskt blinda försök att ersätta kyrkan som källan till den enda rätta livsfilosofin.

En debatt om tro och vetande i vår tid blir enligt vårt förmenande en skendebatt så länge som den inte baseras på en insikt om att den metafysik som naturvetenskapen är lierad med är just metafysik och att den dessutom är minst lika problematisk, såväl teoretiskt som gällande sina praktiska konsekvenser, som vissa former av kristen eller annan metafysik. Annars får vi en debatt där vissa debattörer tror sig i stort sett stå över själva

En liten del av universum, ett levande blad, är en komplicerad struktur vid sidan av berg och dalar, luft och vatten, växter, djur och människor. Enligt den nutida naturvetenskapens metafysik är detta blad, och vi alla, en följd av slumpmässigt uppkomna materiekombinationer och naturligt urval. Men det finns andra möjliga synsätt, som kan framstå som klokare.

debatten i kraft av att veta hur det förhåller sig och att deras roll därför är att diplomatiskt och pedagogiskt skriva andra på näsan just hur det förhåller sig.

Vi hoppas dock på en verkligt levande och öppen debatt om vad som bör känneteckna goda livsåskådningar och verklighetsuppfattningar och i förlängningen därav goda historieperspektiv och samhällsfilosofiska teorier i vår krisfyllda moderna värld. Detta är nämligen en bokstavligen livsavgörande fråga för människorna och världen. För den föga välskötta värld som vi lever i skapas och upprätthålls varje dag av mänskliga handlingar som rättfärdigas och motiveras av olika bilder och visioner av det eftersträfvansvärda. Och viktiga byggstenar i dessa bilder och visioner är olika typer av metafysiska idéer som kan kallas just livsåskådningar, verklighetsuppfattningar, historieperspektiv och samhällsfilosofiska teorier.

Bakom fruktan för terrordåd, miljökatastrofer och krig finns en massiv längtan efter en god framtid. En viktig nyckel till att skapa en sådan är att vi alla blir klokare när det gäller vilka i grunden metafysiska idéer vi använder för att motivera och rättfärdiga vårt handlande.

En utförligare version av våra tankar sändes till Svenska Dagbladet som ett inlägg i debatten om tro och vetande, men den infördes aldrig. Den fullständiga texten finns i Karl-Erik Edris nyhetsbrev på nätet, <http://www.edris-ide.se/arkiv4-2002.html>

Karl-Erik Edris
Statsvetare och författare

Jan Pilotti
Naturvetare och överläkare i barn- och ungdomspsykiatri

Slumpen

Måndagen den 20 januari började på Insidan i Dagens Nyheter en artikelserie om slumpen. Den inleddes av vår vän Clas Svahn, UFO-Sveriges ordförande och journalist på DN.

Clas nämner märkliga sammanträffanden, som många av oss har varit med om, och påstår att de bara beror på slumpen.

Bakgrunden till slumphypotesen, som skall förklara inte bara överraskande och kanske meningsfulla sammanträffanden utan hela världsalltet, torde vara en mekanistisk, ateistisk syn på världen: evolutionen och det nuvarande universum beror på fysiska-kemiska reaktioner och naturligt urval; någon medveten, intelligent andlig skaparkraft existerar inte.

Clas diskuterar inte slumpförklaringen utan tar den för givet.

Mitt intryck är att sammanträffanden av det slag som avses i Clas artikel ofta inte är slumpens skördar, utan att det i stället är andliga krafter som verkar i universum. Det går tankesår mellan människor. När man tänker på en person, skickar man ut en tanke till denne, vilket kan leda till en reaktion från den personen. Att tankesår finns har ju visats av svenska forskare. Se Sökarens

hemsida:<http://www.sokaren.se/INDEX40.HTML>

Här ett par exempel på sådana händelser som Clas Svahn tolkar som slumpen men som jag misstänker har en betydligt intressantare förklaring:

Jag läser sällan eller aldrig dödsannonser, men en dag gjorde jag det och fick omedelbart syn på en annons, som visade att en barndomskamrat till mig, som jag länge haft mycket liten kontakt med, hade avlidit. Min omedelbara reaktion var att detta inte bara var en slump, utan att det efter alla år fanns band mellan oss.

Min mor berättade att en dag hade en fågel pickat på fönsterblecket på ett märkligt ihållande sätt – det visade sig sedan att just då hade hennes äldsta syster avlidit.

Det finns troligen mentala band mellan människor, och det är nog dessa som förklarar "sammanträffanden".

Jag tror inte på mekaniska krafter och slump som förklaring till hela universum. Icke-materiella, andliga, krafter finns också och verkar. Vi är alla andliga kraftcentra.

SM

Visdomsbladet

Att leva ett andligt liv är inte att gå till gudstjänst i en kyrka eller ett tempel. Det är att göra det som är gott och rätt. En gång bad jag att få veta vad som krävdes för att leva ett gott och dygdigt liv. Anden (spirit) talade till mig och sa: "När varje din tanke blir en meditation över det goda i livet, då blir varje andetag hos dig en bön om andras välgång, och då lever du ett gott liv."

Att leva ett andligt liv är ingenting som man strävar efter. Det är inget mål som man måste uppnå, utan ett sätt att leva. Man uppnår det helt enkelt genom att göra det, den ena handlingen efter den andra. Tänk innan du talar, och om dina tankar inte är kärleksfulla och fyllda med glädje, ändra dem då. Det är svårt endast om du tänker att det är svårt.

Om du vill leva ett andligt liv, häng då inte upp dig på dina besvikelser, utan ta med glädje till dig de lärdomar de har gett dig.

Kom ihåg att vad du är, är ett sätt att vara. Det är en förståelse av dig själv som ett andens barn, ett skaparens barn och att leva i enlighet därmed. Försök alltid att tänka och tala väl om andra och gör det som är kärleksfullt och gott i ditt liv.

Kom ihåg att ett andligt liv inte är ett mål att uppnå, utan i stället ett sätt att vara. Lev på det sättet, minut efter minut. Det förflutna är förgånget, framtiden skapas av vad du gör i nuet. Det nuvarande ögonblicket är allt som betyder något. Lev det fullt ut, med kärlek i ditt hjärta.

David Robinson
en modern mystiker

Ej blir den vis som sorgen aldrig rör.
Steingrimur Thorsteinsson

Vilken skada att erfarenheten kommer först
vid den ålder då krafterna sinar!
Eugène Delacroix

Där jag är, är paradiset på jorden.

Voltaire

Livet har ingen annan mening än den vi ger det.

Thornton Wilder

Den radikale uppfinnar de nya idéerna. När han har tömt ut dem, antas de av den konservative.

Mark Twain

Det finns ingenting särskilt vetenskapligt i överdriven försiktighet. Vetenskapen frodas på en grund av djärva generaliseringar.

L. Hogben

En människa kan endast ta emot vad hon är redo att ta emot. Det som inte alls kan knytas an till vad hon i övrigt har observerat av verkligheten, ser hon inte.

Henry David Thoreau

Universum är större än vår bild av det.

Henry David Thoreau

Smärta är visdomens fader och kärlek dess moder.

Ludwig Börne

Egoismen är kolossal. Den är större än hela världen.

Arthur Schopenhauer

Redan genom födelsen är vi hemfallna åt döden, och den leker bara en stund med sitt byte, innan den slukar det. Och likväl fortsätter vi vårt liv med stor omsorg och mycken möda så länge som möjligt, liksom man blåser upp en såpbubbla så länge och så stor som möjligt, ehuru med den säkra vissheten, att den skall brista.

Arthur Schopenhauer

Älska och gör sedan vad du vill.

Augustinus

Kunskapen om människan har ännu inte trampat ut barnskorna.

Albert Einstein

En hel del okunnighet är medveten okunnighet. Vi vet inte för att vi inte vill veta.

Aldous Huxley

Största möjliga lycka

Barmhärtighet är att i sitt hjärta uppleva sin nästas nöd. Det är vår nästas nöd som flyttar in i oss själva, som blir vår egen, först som en brännande smärta i vårt innersta, men genast därefter som ett krav på handling.

L. Lebrecht

Alla levande varelser bör ha rätt att få vara glada och lyckliga, djur såväl som människor. Det övergripande målet för all politisk verksamhet och för all myndighetsutövning bör vara att skapa lycka.

Förståndshandikappades rätt till föräldraskapets lycka

I Sverige tvångssteriliseras inte längre förståndshandikappade. Även klen begåvade anses ha rätt att bli föräldrar. I linje därmed måste samhället ta ett vänligt ansvar för dessa människor, se till att de får all möjlig hjälp att fungera som föräldrar – i stället för att som i Oskarshamn nyligen grovt kränka ett par som älskar sitt barn och verkligen vill ta hand om det. På tvivelaktiga grunder har samhället med våld skilt barnet från dess biologiska föräldrar. Endast när uppenbar vanvård förekommer bör sådant ske.

Förresten är föräldrarna Lasse och Karin Holmgren knappast förståndshandikappade i någon rimlig mening. De formulerar sig väl, har kloka saker att säga, de hanterar vant dator och mobiltelefon. De hittade varandra när de chattade på nätet. Detta gör knappast personer som "behöver stöd på instruktionsnivå dygnets alla timmar", som den anlitade psykologen uttalat.

Ingen känner ett barn bättre än dess moder. Karins moder anser att Karin inte är förståndshandikappad. Hennes mening borde beaktas.

Visdomsbladet

Idag lyfter jag mitt hjärta och sinne till det högre medvetandets himmel och betraktar glädjefullt hur en ny jord av kärlek och frid träder fram.

Kathy Hearn

Om vi berövas många illusioner och upplevt en rad emotionella svårigheter, låt oss då inte glömma att mörkret inte har någon makt över ljuset.

Ernest Holmes

Var jag än befinner mig, så finns där Gud, och därför är jag aldrig ensam. Med den kunskapen vet jag att det inte finns någonting som jag inte kan klara av.

Mary Manin Morrissey

Jag ser Guds ljus lysa i dagens alla ögonblick!

Rainbow Johnson

Idag känner jag glädje över min själs lustgård. Jag ägnar mig åt meditation och inre lyssnande. Jag tackar för min djupa förening med den gudomliga visdomen i mitt inre.

Sage Bennet

Du är ditt medvetandes innehåll, i det du känner dig själv känner du universum.

J. Krishnamurti

Kärlek gör människan till en ocean av lycka, en avbild av frid, ett tempel av visdom.

Swami Muktananda

Vi äger större släktskap med det gudomliga än vi kan tro.

Abraham Joshua Heschel

Liksom miljoner träd är rotade i samma jord, har miljoner mänskliga sinnen sin rot i en och samma universella varelse.

Paul Brunton

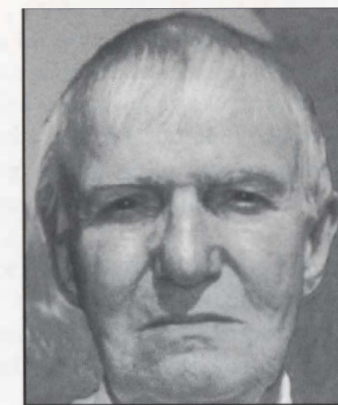
Det finns en gudomlig mening i världens liv, i människans liv, i ditt och mitt liv.

Martin Buber

(Science of Mind, P.O. Box 18087,
Anaheim CA 92817-9942, USA)

Krönika

Dénis Lindbohm

INFÖR DÖDEN

Jag föddes den 11 juli 1927 och har under största delen av livet haft en god hälsa, men under år 2000 konstaterades cancer. Det blev operation och strålbehandling, men denna form av cancer är aggressiv och föga känslig för strålning. Sedan mitten av år 2002 ges injektioner med cellgift, men det får ses som uppehållande försvar. Har man fyllt 75 år och drabbats av denna sjukdom måste man inse att döden är nära.

Mitt rollspel på denna köttets teater närmar sig slutet. Rollkostymen kommer att brännas till aska, själv går jag ut bakom kulisserna – men kommer tillbaka i ny rollkostym. Detta är min orubbliga övertygelse, som det finns personliga bevis för. Redan i början av år 1929 kom minnen ur tidigare inkarnationer. Det allra första av dessa minnen kunde bekräftas av min egen mor. Jag yppade kunskaper ur det livet som omöjligt kunde komma från andra. Många år senare kunde äktheten i minnen ur två andra liv bekräftas av andra personer. För mig finns ingen tvekan. Det medvetna jaget, skådespelaren inuti rollerna, är odödlig.

Därför fruktar jag inte denna kropps död. Tvärtom! Det finns en viss förväntan, något av samma förväntan man känner inför en semesterresa. Den oändlighet som finns bortom denna begränsade och begränsade teater kan faktiskt liknas vid just semesterplatser, en mångfald av sådana där var och en av oss finner sitt alldeles eget paradiset. Inga helveten, inga straff för vad vi gjort i rollspelet här. Sådant är bara påhitt av religionernas styrande, som vill dressera oss med löften om belöning och hot om straff. Tro dem inte! Det är besvärligt nog under jordelivet utan att vi skall drabbas av sådana domptörers elakheter.

När vi lämnar denna tillvaro möts

vi av en gudomlig gestalt som låter oss återuppleva en sorts resumé av det gångna jordelivet. Det är inget straff, utan en försoning. Oavsett vad vi har gjort på köttets teater så var vi rollspelets fångar. Straff och lidande finns bara här, inte i friheten utanför teatern. Därför känner jag ingen fruktan för döden. Men vemod.

Ja, vemod över att nödgas lämna allt det som hör ihop med mitt nuvarande liv, allt det invanda, allt som är mitt. Vemod även i vetenskapen att de som står mig nära kommer att drabbas av saknad och sorg. Kanske mest min varmt älskade hustru, som samlevt med mig under mer än ett halvt sekel, men även våra barn och barnbarn. Det känns avskryvt att de skall uppleva sorgens smärta, men det är oundvikligt.

Alla dessa band som måste brista, det är grymt. De hör till rollgestalten, de ingår i teaterns rekvisita. Alla de känslomässiga band jag är van vid och uppfattar som intimt mina egna gäller rollgestalten. När denna överges upphör bindningen. Rollspelet på gott och ont upphör när man går ut från scenen. Jag vet det, men vemodet finns ändå.

Jag har haft den väldiga förmånen att i nuvarande liv möta människor som jag har mött och haft band till i förutvarande liv. Ingen tvekan, det har funnits personligt övertygande bevis för detta. Återseende, ja utan tvivel, men de band som funnits i förflutna liv har inte samma styrka nu som då. Det är ju band som hört till nu döda rollgestalter. Den kärlek och vänskap jag känt för dem i det förgångna kan omöjligt ha samma styrka som den kärlek och vänskap jag känner för de som står mig nära här och nu. Och det är gott och väl, för eljest skulle den nuvarande tillvaron ha blivit kaotisk.

Varje liv har nog av sin egen glädje och sorg.

Vad är liv?

Finns det levande stoft och dött, d v s levande atomer/molekyler och döda? Är det så att molekylerna är levande i våra kroppar men döda utanför?

Så föreställer vi oss det nog, när vi inte närmare tänker på saken. Men kan det verkligen vara riktigt? Vattnet i havet och vattnet i blodet, är det ändå inte samma slags materia, samma H₂O? Visst måste det vara så.

Det måste vara någon annan skillnad, nämligen arrangemanget, relationerna, processen, strukturen, funktionen, systemet. Vattnet i blodet är ju förenat med andra ämnen och det ingår i celler, i blodsystemet, i hela organismen. Helheten är här som i alla självskapade enheter mer än summan av delarna, nämligen just hela "arrangemanget". Vi är alldeles för dåliga på att tänka i sådana här kategorier, så dåliga att det processmönster som det ytterst är fråga om inte upptäcktes förrän tidigt på 1950-talet i Sovjetunionen. Och då förklarades vara omöjligt.

Men så togs saken om hand av den ryskfödde Ilya Prigogine, professor i fysikalisk kemi i Bryssel och sedan också i Austin, Texas. Och han fick Nobelpriset för vad han kallade sin teori om dissipativa strukturer. Men det är lättare att tala om *självorganiserande system*.

Och det var, visade det sig, en teori för både materien och livet. Ett paradexempel är *virveln* – i badkaret eller i floden eller i havet – den stora Sargassovirveln – eller på himlen: lågtryck av alla slag, eller på Jupiters yta – den stora röda virveln, mycket större än Jorden – och i galaxerna, som ju ofta nog är formade som spiraler. Hur åstadkoms de? Inte är det du eller jag som sitter och rör runt i badkaret, när vattnet tappas ur. Virveln *skapar sig själv*. Eller om man så vill: energin som strömmar till får delarna att samverka på detta sätt. Men bara om det finns ett rikt mönster av lämpliga relationer mellan delarna.

Men det gör det ofta nog, så ofta att nästan hela den värld vi lever i fungerar på sådana sätt – även om tidsskalan kan vara mycket olika. (Det vill säga inte den artificiella värld av hus, gator, vägar och städer; bilar, tåg och flygplan; telefon, radio, TV och datorer, som vi numera lever större delen av vårt liv i eller med. Den har inte skapat sig själv.)

Det här är underbart nog, men livet är faktiskt ännu underbarare. I de oorganiska självorganiserande systemen finns ju de ingående beståndsdelarna tillgängliga så att säga på förhand, det är "bara" fråga om organisationen, om också en så avancerad sådan, att den inte förstods förrän Prigogine skapade sin teori. Men livets kännetecken är att det inte bara organiserar sig själv utan också *producerar* sig själv, i den meningen att det, från ögonblicket för befruktningen, producerar de delar som blir till organismen. I människans fall huvud, kropp, armar, ben, ögon, öron, alla inre organ o s v. Livet *producerar sina beståndsdelar*

Liv kan inte förklaras enbart som följd av mekaniska processer sedan begynnelsen. Det finns något mer, nämligen en universums självorganiserande förmåga, en fascinerande egenskap hos världsalltet, vilken alltmer drar till sig forskares uppmärksamhet.

men dessa *konstituerar i en fortlöpande process samtidigt livet*. Det är en process av särskilt slag, nämligen en *metabolism*, d v s en ämnesomsättning i allmänhet och matsmältning i synnerhet – den levande organismens motor.

Den här processen kallar de chilenska biologerna Maturana och Varela för "autopoiesis", som betyder just självproduktion, och de menar att den är konstitutiv för livet. Fortplantning är inte ett lika fundamentalt kännetecken. Mulan kan inte fortplanta sig, men den omsätter sina ämnen i livsprocesser lika bra som sina föräldrar åsnan och hästen! På samma sätt med en man och en kvinna som inte kan få några barn. De är alla levande.

Men en sådan ämnesomsättning kännetecknar också oorganiska självorganiserande system – ytterligare ett indicium på den nära släktskapen mellan dem och livet. Och man kan tillägga att också de, trots allt, producerar enklare former och strukturer, i grunden är det bara *materialet* som finns från början. Inte heller här är skillnaden mellan liv och icke-liv absolut.

Mycket mer hade naturligtvis varit att säga om detta. Men vi ska vända på saken och fråga: finns det någon motsvarighet till vad vi kan kalla livets ande i de döda tingen?

För det första: "ting" är inte något lyckligt ord i sammanhanget. Ett ting som en cykel har ingen del i livets ande. Den är en artefakt, är sammansatt utifrån av någon annan. Samma med vad som kan kallas "högar", en grushög t ex, som tillkommit av rena tillfälligheter.

Annorlunda med självorganiserande system ner till molekyler och atomer. De har inte gjorts av någon annan och inte åstadkommit av tillfälligheter. De har något slags enhet eller helhet, en inre organisation och funktion, om också bara av elektroner och atomkärna. De är *individer*, ett ord som betyder odelbar. Om man delar med våld, försvinner individen.

Men inte har atomer någon själ? Nej, säkert inte, men felet med det resonemanget är att vi alltid utgår från oss själva, från *människans existensform*. Atomer och molekyler slumrar, kan man säga, i drömlös sömn, men också där kan de kanske förnimma något. En som begrundade det var den engelske filosofen Alfred North Whitehead, och han lanserade begreppet "prehension". Det latinska "prehender" betyder gripa, och av det har engelskan fått

"apprehend" begripa. Men Whitehead strök alltså förleden och fick prehender, gripa. Atomer begriper nog inte, men i drömlös sömn kanske de *griper*, t ex om atomen som ligger bredvid. Denna gör kanske likadant och på så sätt skapas en molekyl. En sådan kemisk "bindning" förbryllar kemisterna, men tydligt nog är att atomer har något slags "tentakler", som de kan gripa om varandra med. De utövar alltså en viss aktivitet.

Det finns också ett annat sätt att se på det här. Tag en existensform i mellanläge som amöban. Ur mänsklig synpunkt är amöban ytterligt primitiv, men den delar samma villkor som människan: att hela tiden existera på omgivningens villkor. Den måste skapa något slags medvetenhet om hur man beter sig för att överleva. Men amöban löser dessa sina problem med en skicklighet som gränsar till det geniala, menar ekofilosofen Henryk Skolimowski. Livsprocessen innebär på det sättet alltid både frambringandet av den levande varelsen själv och av en "värld", den levande varelsens kunskapsvärld, dess världsbild. För det behövs varken hjärna eller nervsystem, bara någon sorts sinnesorgan. Som hos amöban.

Men hur är det då hos oorganiska självorganiserande system, sådana som vi inte brukar kalla levande? Såvitt jag förstår på samma sätt. Virveln i vattnet eller luften eller rymden balanserar ständigt på randen av att falla sönder och utplånas. Så länge den håller balansen eller omvandlar sig själv för att möta förändrade villkor, måste också den på något sätt vara underkunnig om förhållandena i omvärlden. Också sådana system lär sig av erfarenheten, bevarar lärdomarna i minnet och förmår, vid kritiska situationer, omsätta detta i val av nya vägar (Jantsch). Om också bara i drömlös sömn. Detta gäller väl också andra enheter/helheter/individer som skapat och upprätthåller sig själva som molekylen och atomen. Däremot som sagt inte cyklern och grushögen.

Ytterligare ett tredje sätt att se på tingen "i drömlös sömn" är att begrunda medvetandets och subjektets uppkomst. Vi kan rota runt i hjärnan och kroppen hur mycket som helst utan att någonsin finna något som liknar medvetandet eller jaget. Det finns

ingen övergång från det ena till det andra, ingen formel för att förvandla kroppen till medvetande eller tvärtom. Men medvetande och jag existerar, det kan var och en av oss omvittna. Slutatsen tycks vara att de funnits med från början i någon form i den stora klättringen från atom till människa. Och utvecklats tillsammans med existensformernas yttre framträdande.

Det här var inte någon begreppsanalytisk övning om vad vi menar med ordet "liv" utan i stället en begrundan av hur världen och tillvaron fungerar. Det viktiga tycks mig vara inte vad vi menar med ett visst ord, utan fenomenen själva, sen kan vi kalla dem vad vi vill.

Jag har bara tangerat det här jätteämnet. Vill man fördjupa sig i det finns det gott om litteratur. Den österrikiske kvantfysikern

Erwin Schrödinger intresserade sig också för den här frågan och utgav 1944 en bok som hette *Was ist Leben*, Vad är liv? I direkt efterföljd till den skrev den amerikanska mikrobiologen Lynn Margulis och hennes son Dorion Sagan en stor vacker bok *What is Life?*, som kom 1995. Den vänder och vrider på problemet och ger många svar. Året efter, 1996, kom den store österrikisk-amerikanske nytänkaren Fritiof Capras *The Web of Life. A New Scientific Understanding of Living Systems*. De viktigaste tankarna i den är de ovan nämnda Maturana och Varela. Den grekisk-amerikanska

evolutionsbiologen Elisabet Sahtouris publicerade 1999 *Earthdance. Living Systems in Evolution*. Grundtanken i den skulle kunna sammanfattas: Lär av livet för att överleva!

Lättast att läsa av Prigogine är hans och Isabelle Stengers *Ordning ur kaos* (på svenska 1984 och 1985. Originalet från 1979 heter *La nouvelle alliance* – d v s den nya alliansen mellan naturvetenskap och humaniora, naturen och människan). En storartad bok som i Prigogines efterföljd täcker hela det område jag behandlat är Erich Jantsch, *The Self-Organizing Universe* från 1980 (på tyska 1979 – Jantsch disputerade liksom Capra i Wien i unga år). Flera av tankarna i det föregående har också hämtats från Ken Wilber, särskilt hans böcker *Sex, Ecology, Spirituality* och *A Theory of Everything*.

Om medvetande definieras som den grad av autonomi (självständighet) ett system uppnår i de dynamiska relationerna med sin omgivning, så har även de enklaste autopoietiska system som kemiska dissipativa strukturer en primitiv form av *medvetande*. /.../ Och en dissipativ struktur 'vet' förvisso vad den har att importera och exportera för att uppehålla och förnya sig själv.

Erich Jantsch

Vi kan också säga att kunskap kommer till uttryck när systemet finner fram till sin egen stabilitet med hänsyn till fluktuationerna (rörligheten) och att denna kunskap inte är något annat än erfarenheten av samspelet mellan system och omgivning /.../.

Erich Jantsch

Den enligt många upplevelse
STÖRSTA ANDLIGA SKRIFTEN I MODERN TID

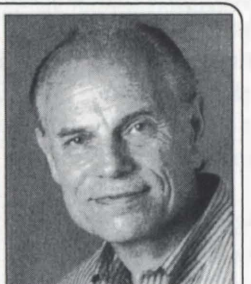
"MIRAKELKURSEN"

Har även Du funderat på att studera
A COURSE IN MIRACLES® -ACIM®?

I en NY HUVUDKURS studerar vi A COURSE IN MIRACLES (ACIM) på djupet. HELA TEXTMATERIALET PÅ SVENSKA! Hög tid för anmälan till sommarens GRUNDKURS 15-24/6 och FORTSÄTTNINGSKURSEN 1-10/8! RING om aktuella KURSDATA för HUVUDKURSEN 2003 – för introduktionskurser-veckoslutsseminarier-TEMAHELGER/VECKOR och Clearinghelger!

PRIVAT RÅDGIVNING för Din aktuella livssituation. För Dig som upplever oro, rädsla, ångest, sociala eller andra fobier. **HJÄLP ATT TA DIG UR** en depression i KRISITUATIONER avseende RELATIONER med avundsjuka, svartsjuka, otrohet, skilsmässa, mobbing, ensamhet, stress, utbrändhet. Det gäller din HALSA och FRAMTID.

Alla praktiska upplysningar genom:
ESOTHERACIM-KURSER i Helsingborg och Karlstad
Tel: 070-170 65 33, 054-56 21 80, 042-13 56 94

Hans-Jörgen Gerloff

Forskares skepsis är ett mentalt tillstånd som leder till stagnation

På medeltiden eldade prästerna upp häxor som flög till blåkulla. Idag bränner forskarna sina kolleger som har utomkroppsliga upplevelser. Forskarna bränner varandra i sina egna organisationer.

När jag var tonåring väcktes mitt intresse för de psykologiska, filosofiska och parapsykologiska områdena. Ganska snart upptäckte jag dock att varje påstående följdes av mängder av frågor som saknade tydliga svar. Jag var skeptisk till mycket av det som påstods. Skepsis för mig var och är dock inte produktiv eftersom det till sin natur tycks vara ett mentalt tillstånd som innebär resistens mot förändring. Tillståndet skepsis fick därför aldrig grepp om mig.

Istället valde jag ett sunt kritiskt förhållningssätt genom att säga "ok" till dess att jag säkert kunde säga "sant" eller "falskt" till varje enskilt påstående. Jag valde att alltid lyssna på dem som hade något att berätta och sedan testa själv. Jag blev en praktiker med fokus på att av egen kraft finna genom att uppleva.

Åren gick och under 2000 gick jag igenom en serie upplevelser som jag omöjligt kunde blunda för. Det var främst en ut ur kroppen-upplevelse som bekräftades av en annan person tre kilometer bort från min position som fick min verklighetsuppfattning att gunga till. Det var en mycket behaglig gungning. Jag började uppfatta en lagerföljd som utsträckte sig på höjden utifrån en platt och "normal" verklighetsuppfattning, det plan som vi kallar den fysiska verkligheten, vårt "allt", där den västerländska vetenskapen vid sidan av kyrkan dominerat i hundratals år.

Vad innebar nu denna gungning för mig? Det första jag gjorde var att åter kasta mig in i litteraturen för att se vad som hänt inom det parapsykologiska ämnesområdet och jag fann att det bokstavligen explode-

rat det senaste tio åren. Den flora av böcker som återfinns i den svenska bokhandeln är blott en bråkdel av den mängd böcker som kan hittas på Amazon.com, den stora bokportalen i USA. Det är böcker om allt från healing till utomkroppsliga resor, ämnen som avhandlar fälten bortom "den platta världen".

Den västerländska vetenskapen är hopplöst på efterkälken.

Samtidigt kunde jag konstatera att den etablerade vetenskapen i väst fortfarande krampaktigt håller fast vid sina kriterier för vad som kan finnas. Ty det som finns måste fortfarande, som för 250 år sedan, kunna vägas och mätas för att anses existera. Psykologins mätinstrument är alltför grova för att kunna mäta de subtila nivåerna av verkligheten i gråzonen mellan det kända och det helt okända (fysikerna har dock dessa instrument).

I slutet av september 2002 kunde man läsa ytterligare en skeptisk artikel om utomkroppsliga upplevelser på CNN.com. Denna gång var det inte syrebrist i hjärnan som var förklaringen utan "a misfiring brain", en hjärna som tillfälligt förlorat kontrollen över den platta verkligheten och därför skapat en hallucination av en utomkroppslig upplevelse. Men jag vill inte argumentera för eller emot "påstådda problem i hjärnan" i denna artikel. Tydligt är att många etablerade forskare inte vet hur de ska hantera konsekvenserna av dessa upplevelser som händer om och om igen.

Dagens forskare bränner varandra i sina egna organisationer

Det står idag klart för mig varför den etablerade vetenskapen hittills saknat förmåga och vilja att bringa ljus till det paranormala området. Orsaken är att dessa märkliga upplevelser pekar på en större verklighet än den platta och tvingar var och en av oss att revidera vår verklighetsuppfattning. Vi måste inse att konsekvenserna är att den totala verkligheten likaväl som våra egna mänskliga väsen är, hör och häpna, mångdimensionell!

Vi människor är multidimensionella varelser i ett multidimensionellt universum. Att våga inse detta faktum kräver mod, och förändringsprocessen kan upplevas som obehaglig för en själv som individ. Och det är individer, läs vanliga människor, som utgör de vetenskapliga leden.

Att kräva av en etablerad forskare att han ska dra undan mattan under sina egna fötter kan vara att begära för mycket. Forskarsamhället är känt för att vara styrt av prestige, rädsla för förlöjligande och gammal organisationskultur där äldst vet bäst. Att som forskare med fötterna i en stel forskarvärld söka det som är sant på det parapsykologiska området vore som att skjuta sig själv i foten och den skeptiska attityden blir därför en behaglig nödutgång. Konsekvensen blir att forskarna blir stående handlingsförlamade med skägget i brevlådan. Därför krävs att en ny kull av orädda forskare träder fram. Det sker nu.

Ett alternativt forskarsamhälle
Den intresserade kan följa hur ett alternativt forskarsamhälle på det parapsykologiska området utvecklas parallellt med det etablerade forskarsamhället som hamnat på efterkälken. Inte så konstigt. De etablerade gamla institutionerna undersöker ju knappt det parapsykologiska området, t ex "det utomkroppsliga fenomenet". Charles T. Tart kan bekräfta detta. Istället har militära och nya civila forskningsinstitutioner i USA, Östeuropa, Kina och Korea tagit över rollen som ledande.

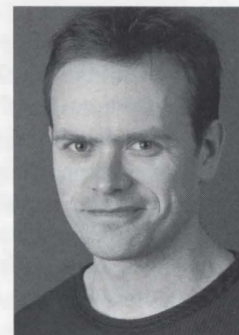
Det är även intressant att folk i allmänhet hellre tycks vilja att lyssna på dem som säger att upplevelser av parapsykologisk karaktär finns än på dem som säger att dessa bara är illusioner. Du som enskild individ kan idag själv lära dig att finna din egen inre kraft. Du kan gå kurs i att heala dig själv och resa bortom din fysiska kropp.

Vi vet från historien att samhället förändras genom underströmningar, inte genom etablerade dogmer. Dogmer precis som skepsis konserverar och leder till stagnation.

Så varför denna skepticism?

Inse att skepsis inte har att göra med ett intelligent intellekt som öppet och med ett sunt kritiskt sinnelet granskar ett fenomen. Inse att skepsis är ett tillstånd av resistens mot förändringar, förändringar som leder till ett växande ansvar för dig som individ i en värld som är allt annat än platt, som har långt fler dimensioner än de tre rumslika. Förbered dig för en värld där tid och rum möts och där du är mycket mer än bara din fysiska kropp. Den mänskliga evolutionen drivs inte av vetenskapen. Den driver sig själv enligt sina egna lagar, enligt sin egen agenda. Människan som art befinner sig i en konstant evolutionär och ostoppt process.

Allt detta speglas i vår hemsida på Internet, SoulTravel Magazine: <http://www.soultravel.nu>.

Torbjörn Sassersson

CHARLES T. TART

Charles T. Tart är professor emeritus i psykologi vid University of California i Davis, USA, och professor vid Institute of Transpersonal Psychology i Palo Alto, Kalifornien. Han har i många år varit intresserad av ett vetenskapligt studium av det paranormala och har sett hur rädsla för förlöjligande har avhållit många vetenskapare från att berätta för andra om egna upplevelser av transcendent natur. För den skull har han startat internetsajten TASTE (The Archives of Scientists' Transcendental Experiences) där folk i den vetenskapliga världen anonymt och utan att riskera förlöjligande kan redogöra för sina paranormala erfarenheter.

– Många vetenskapare har berättat för mig om ovanliga och transcendent upplevelser. Det har de gjort sedan de förstått att de lugnt kunnat tala med mig om detta, omtalar Charles Tart.

– Våldigt ofta har jag varit den första och enda person som de berättat om sina upplevelser för – de har varit rädda att bli förlöjligade av sina kolleger och hindrade i sin karriär på grund av fördomar i den vetenskapliga världen.

– Sådan rädsla har tyvärr en god grund i fakta. Det är inte så att många vetenskapare medvetet försöker tysta en del av sina kolleger, utan den sociala atmosfären är sådan i vår tid.

– Jag vill ändra på detta och ber

alla intresserade om hjälp.

– Nutidens forskare spelar ofta en roll av vetenskapens "överstepräster", vilka talar om för lekmän och för varandra vad som är verkligt och inte verkligt och följaktligen vad som är värdefullt och inte värdefullt och sunt. Tyvärr är det så att det dominerande materialistiska och reduktionistiska psykosociala klimatet i nutida vetenskap tillbakavisar och undertrycker *a priori* upplevelser av transcendent, transpersonliga och förändrade medvetandetilstånd. Denna inställning har sociologer kallat *scientism*, en attityd som skiljer sig från den riktiga vetenskapliga processen.

– Från mitt perspektiv som psykolog skadad detta fördomsfulla nedtystande psykologiskt bl a den transcendent potentialen hos både vetenskapare och icke-vetenskapare och hindrar att en genuin vetenskaplig förståelse av medvetandets fulla potential utvecklas. Ett förnekande av vissa aspekter av vår natur är aldrig psykologiskt eller socialt hälsosamt.

– Jag har öppnat en sajt på Internet, TASTE. Avsikten är att bidra till att det sociala klimatet inom vetenskapen idag ändras genom att sajten är öppen för vetenskapsmän inom alla områden att anonymt dela med sig av sina transcendentala erfarenheter så att alla intresserade kan ta del av dem. Adressen är: <http://www.issc-taste.org>

GARY ZUKAV

Gary Zukav är författare till bästsäljarna *De dansande Wu Li-mästarna*, *Själens boning*, *Själens berättelser* och *The Heart of the Soul*. Han understryker bl a att människan nu börjar ta ett nytt steg i sin utveckling.

Människans själ har satts åt sidan av vetenskapen, men Gary Zukav har riktat uppmärksamheten på den som något viktigt att studera.

– I den vetenskapliga världsbilden idag saknas själen. Vetenskapen kan inte bevisa dess existens lika litet som den kan bevisa Guds existens. Själens tillhör den icke-fysiska världen.

– Vi har varit begränsade till våra fem sinnen. Vår evolution har till nyli-

gen bestått i att vi har utvecklats genom utforskningen av den fysiska verkligheten.

– Men nu har vi stigit över den tröskeln och befinner oss på ett nytt territorium. Vi håller på att bli multisinnliga i stället för bara femsinnliga. När vi nu blir multisinnliga, går vi bortom de fem sinnen begränsningar i utforskningen av verkligheten.

– Men vi har alltid utvecklats andligt. Vi är andliga varelser, vi har alltid varit det. Nu börjar vi bli medvetna om oss själva som andliga varelser. Och vi befinner oss nu i den mest betydelsefulla förändringen av vår art någonsin. Vi börjar förstå oss själva som varelser i andlig utveckling.

Kärleksbok

Till dig, min älskade är den spännande titeln på David Deidas bok (Energica förlag, 202 sidor). Underrubriken är inte mindre lockande: En kvinnas guide till den sanna kärleken och lyckan. Översättare: Sabina Cleman.

Inte utan viss förväntan börjar jag läsa boken. Själva idén att en man skriver till en kvinnlig läsare som om hon vore hans älskade är egentligen lysande, att mannen ifråga varit yogalärare i 20 år gör inte det hela mindre intressant.

Det poetiska språket är annorlunda men tappar efterhand helt sin kraft när det upprepas sida efter sida. Jag läser och kämpar verkligen för att försöka förstå vad "min älskade" menar. Det är svulstiga formuleringar som jag med stapplande steg når slutet på, och sedan står jag där tom med ett stort frågetecken i handen. Meningarna slår knut på sig själva och blir meningslösa. Gömd bland alla vackra ord och tankar finns en styrande ton, som jag inte behöver vara feminist för att reagera mot. Som självständig och älskande kvinna känner jag stor tveksamhet till vissa tankegångar, även om jag tror att författaren och jag delar grunduppfattningen att kärlekens och sexualitetens innersta väsen är av andlig natur.

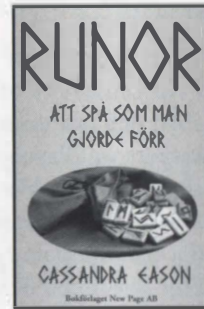
Bokens mera jordnära och praktiska passager upplever jag som väldigt amerikanska. Jag har svårt att känna igen mig som kvinna i denna värld, men kanske är jag inte den rätta "älskade" för David Deida. Mig lyckas han inte förföra det minsta, men det betyder inte att du, käre Sökarenläsare, upplever boken som jag. Stäm själv träff med David Deida och se om du blir hänryckt!

Eva Jagrell

Två Cassandra Eason-böcker

Cassandra Eason: *Runor: Att spå som man gjorde förr*. New Page AB, Nykil, 2002. Cassandra Eason, *Stora boken om healing*. New Page AB, Nykil 2002. Båda böckerna är översatta av Natassja Heimbrand.

Cassandra Eason verkar vara en en-

ergisk människa att döma av hennes produktivitet; nio böcker finns hittills på svenska i de mest skilda ämnen från månkraft och tarot till magi och ritualer. Nu har hon alltså kommit ut med en bok om att spå med runor och en annan om healing.

Runboken tycks utgå från befintlig forskning. Exempelvis är Easons grundfakta om den urnordiska uppsättningen av 24 runor, "futharken", liksom redovisningen av de hedniska religiösa föreställningarna, be- lagda även i andra källor. (Att runor kom i bruk så tidigt som 300–200 år f. Kr. är dock en osäker uppgift, andra daterar uppkomsten till 100–200 e. Kr.)

Men här gäller det alltså spådomar, divination, varför det genast blir mer komplicerat: ty hur kan Eason veta hur vikingarna använde och tolkade sina runor? Svaret blir tudelat: Hon säger sig utgå från legender och de gamla sagorna, exempelvis Eddan, där runor ibland omnämns, men säger sedan: "Dessa betydelser är bara en utgångspunkt och ju mer du använder runorna, desto mindre kommer du att förlita dig på konventionella innebörder och desto mer kommer runorna att stimulera dina knop- pande clairvoyanta förmågor."

Vi är alltså tillbaka till en högst subjektiv tolkning, eller, som Eason skriver: "Vi väljer de runor vi behöver för att få svar på våra frågor, genom att skenbart slumpmässigt plocka upp dem ur en typpås. Vårt undermedvetna vägleder vår hand på samma sätt som när vi använder en pendel och får svar på frågor av dess rörelser."

Boken innehåller en redogörelse för runornas betydelse, men avgränsningen mellan kreativ fantasi och fakta tycks ibland dimmig.

Att vikingarna "pryde sina hjälmar med uroxarnas horn" har jag endast sett i tecknade serier. Hon blandar också ibland ihop gudarnas (asarnas) mytvärld med den reella vikingavärlden av kött och blod.

Läsaren uppmanas att antingen köpa färdiga runor eller göra dem själv, av trä eller platta stenar. Runorna läggs i en påse och vid divinationen tas de ut, en och en, och

placeras enligt ett givet mönster. Därpå sker så uttolkningen.

Anmälaren förnekar inte, att "run- tolkning" kan innebära att runläggaren får en ökad självkänedom, eftersom det ju i grunden handlar om att intervjua sig själv, sitt eget undermedvetna. Naturligtvis blir det då svar, som berättar något om en själv.

Frågan är istället: varför använda just runor?

Att Eason, som är erfaren att arbeta med människor, kan få träffande resultat också när hon lägger runor åt andra, tror jag säkert är möjligt. Hennes klientfall, där moderna engelsmän kastar runor och blir uttolkade av Eason, tycks vittna om detta.

Men att därifrån sluta sig till att den enskilde läsaren kan tolka andras runkast- ning är något helt annat. Varje talang måste uppövas för att kunna skapa avsett resultat.

Eason har också skrivit "Stora boken om healing" med samma kombination av energi, sakkunskap och fantasi, som gör det lätt att tycka att detta arbetsfält är roligt och spännande.

En stor del av boken handlar om "drömhealing" och hur olika drömmar skall tolkas: "Varje symbol föreslår allmänna drömbetydelser och vilken åtgärd du kan vidta för att maximera drömmens healing- potential."

Men hur kan författaren vara så säker på att ex. Båtar/Färjor betyder antingen "resor, förändrade omständigheter eller nya platser" (positiv tolkning) "om du missat båten eller om båtar sjunker tyder det på rädslor för konsekvenserna av förändringar eller mindre strikta rutiner; illamående och problem med innerörat" (negativ tolkning) – ?

När jag själv drömt om missade båtar har det troligtvis handlat om något så enkelt som rädsla för att inte hinna med mina uppgifter.

Läsaren skall efter viss träning också kunna gå in i sin egen dröm och "rätta till problembilden". Allt detta, föreställer jag mig, torde kräva en otrolig koncentration och förmåga hos den intresserade.

I övrigt innehåller boken kortare översikter av färghealing, kristallhealing, meditationshealing, pyramidkraft (man kan exempelvis sätta sig inuti en egenkonstruerad pyramid 20 minuter per gång och därigenom, enligt Eason, få smärtlindning), tidigare-liv-healing och schamansk healing:

"Själlsliga resor är ett sätt att nå varje plan av psyket och det som psykoanalytikern Jung kallade för det kollektiva undermedvetna, den två miljoner år gamla människa

som bor i varje individ, och som erbjuder tillgång till kunskap från alla tider och platser, om vi kan övervinna våra medvetna spärar. Det är just det som schamanska ritualer hjälper oss med."

Jag letar efter varningsskyltar i boken, men hittar endast raden:

"Du bör inte utöva självhypnos eller någon som helst form av hypnoterapi om du lider av epilepsi, personlighetsstörningar eller fysiologiska tillstånd som kan leda till medvetlöshet."

Därför förtjänar det att understrykas: det undermedvetnas värld är ingen "lekplats" eller "fantasivärld" som vi kan gå in i och ut ur, utan att upprätthålla tillbörlig försiktighet och respekt för de lagar som existerar på den psykiska nivån på liknande vis som på den fysiska. Även C. G. Jung underströk nogsamt detta, efter att i en period av ohämat forskningsarbete med sitt eget undermedvetna ha hamnat i psykotiska tillstånd.

Att arbeta som "hobbyschaman" eller av pur nyfikenhet syssla med "tidigare-liv-healing" kan liknas vid en person som utan förkunskaper om elektricitet ensam går in i den inhägnade transformatorstationen och vill undersöka vad det är som surrar. Det är möjligt, att Cassandra Easons böcker hos vissa känsliga läsare "öppnar upp" för olika möjligheter att gå in i det undermedvetna, och även skapa förändringar, men det saknas instruktioner om hur man ska kontrollera och skydda psykets inre regioner – vilket är en livsviktig information.

Gunnar Martin Aronsson

De stora livsfrågorna

Bruno Mårtensson. *Människans ofrånkomliga livsfrågor, en bok om livets odelbara sanning och det historiska kulturproblemet*. Prisma, 2000.

Bruno Mårtenssons 568 sidor tjocka bok har några år på nacken, men är alltför intressant för att glömmas bort. Här finns nämligen ett originellt och berikande grepp om hela ämnesfältet religions- och idéhis-

toria. Efter att ha lärt känna filosofen Stefan Hlatkys idéer trodde Mårtensson att dessa tankar skulle få ett snabbt "offentligt gen- svar, bryta igenom i samhället och ge upphov till offentlig prövning av grundfrågorna om tillvaron".

Så skedde dock icke. Kanske kan föreliggande verk ses som en missionsgärning präglad av författarens egen tacksamhet gentemot sin lärofader.

Det fascinerande med boken är att religions- och idéhistorien inte sorteras i ett kronologiskt kartotek, med vattentäta skott mellan de olika konfessionerna, vilket annars är vanligt. Istället utgår Mårtensson från olika grundläggande frågeställningar om livet och undersöker hur man i de olika tanke- traditionerna besvarar dessa.

Han knyter slutligen ihop det minst sagt vidsträckt ämnesområdet genom tretton "undertryckta och motsägelse- laddade livsfrågor". Bland dem återfinns "Vad är kärlek?", "Identitet och identifikationer" och "Det moderna förhållandet mellan vetenskap, psykologi och tro".

Mårtenssons bakgrund som religionskunskapslärare på gymnasienivå gör honom också potentiellt lämpad att hantera materialet med pedagogisk finess. Orden och meningarna är inte svårare än nödvändigt, samtidigt som han inte väjer för komplexiteten i själva idéerna.

Utrymmet tillåter inte en detaljerad genomgång av stoffet. Låt mig bara kort säga, att exempelvis Mårtenssons genomgång av hinduismen är befriande klar och fri från förutfattade omdömen.

När jag själv studerade religionshistoria på universitetet var kursböckerna vinklade utifrån ett västerländskt, ibland omedvetet kristet, perspektiv. Mårtensson söker istället förstå hinduismen utifrån dess egna förutsättningar.

Här förklaras varför den hinduistiska grundattityden är tolerans och varför den vediska idétraditionen inte alls har med pan- teism, "naturbesjälning" att skaffa, eller "månggudadyrkan" – en vanlig misstolkning. Allt är nämligen aspekter av Det Enda.

De tusentals gudagestalterna har, hävdar Mårtensson, uppkommit som pedagogiska verktyg för människor som saknar förmåga att tänka abstrakt, vilket låter rimligt. I den ursprungliga idétraditionen finns bara Det Enda, Brahman.

När judendomen behandlas poängte- ras inte bara laglydigheten som en av konfessionens bärande bjälkar, utan också att de sumeriska och babyloniska kulturer- na har påverkat judendomens utveckling och att anfadern Abraham möjligtvis kan spåras tillbaka till Indusdalen (Indien).

Jesu liknelser analyseras, ofta i detalj. Johannes berömda texttrader om begreppet "logos" ("I begynnelsen var Ordet...") blottläggs, måhända efter Hlatkys anvisningar, sålunda: "Logos är det funktionella begreppet för den allomfattande naturens ordning. Herakleitos (500-talet f.Kr.) var länge den äldsta källan till begreppet, men nyligen har man spårat det till den sumeriska kulturen. Logos-berättelsen är särskilt intressant eftersom den uttrycker en uppfattning om skapelsen som är förenlig med Einsteins relativitetsteori."

När världreligionerna är behandlade fortsätter Mårtensson enträget med moder- nare tänkare och systembyggare. Namn som Mäster Eckhart, Descartes, Hegel, Comte och Wittgenstein passerar revy. Därpå bredare iderörelser som humanismen, socialismen, psykoanalysen och existentialismen. Vi rör oss sålunda fram till nutiden. Men hela tiden sticker författaren in sina borrande frågor, de "ofrånkomliga livsfrågorna", i respektive tankesystem, och låter olika konfessioners åsikter möta varandra på ett fruktbart sätt.

Sammanfattningsvis anser jag att den här boken fullständigt förverkligar den i för- ordet nedskrivna ambitionen "att vara ett verktyg att tänka med". Rekommenderas varmt.

Gunnar Martin Aronsson

Vägen till buddhismen

Jag är doktorand i religionsvetenskap vid Göteborgs universitet och skriver en avhandling om västerlänningar som växlat religion och börjat praktisera buddhism. Vill du, som börjat praktisera, skriva en berättelse om din väg till buddhism?

Du kan skicka din berättelse direkt till mig via e-mail eller brev, eller kontakta mig för att berätta personligen. (Jag är själv buddhist sedan många år).

Ulrike Hermelin, Degla. 578 91 Aneby

Tel: 0140/22050

E-mail: rikehermelin@hotmail.com

Stor bok bland små

Vi sidan av det synnerligen mediokra utbudet av böcker på svenska dyker det då och då upp verk av betydelse – vilket förbises av det kulturella etablissemanget. Lisa Gålmarks *Vadå vegan?* (Rabén & Sjögren 2000) negligerades nog av de tongivande kritikerna – jag såg i alla fall aldrig något omnämnande av den. Av en tillfällighet – om det nu finns några tillfälligheter – upptäckte jag boken på biblioteket här i Hammarö. Vid läsningen insåg jag genast att det här var något som alla borde ta del av. Det är en välskriven bok med argument för veganism och råd om hur man skall leva som vegan. Undertecknad, som är moraliskt förslappad och klent begåvad, har i 47 år nöjt mig med att vara laktovegetarian, i Are Waerlands efterföljd, men nu inser jag att moraliskt sett är veganismen överlägsen.

Mitt mjölkdrinkande och ostätande har motiverats med att vegetabilier i vår tid inte odlas på det allra bästa sättet, med följden att de inte har en riktigt god kvalitet och att vi därför behöver ett tillskott av mjölkprodukter: mjölken är ju ett fullvärdigt näringsämne.

Om jag kan lyfta mig till en högre moralisk nivå och bli vegan vet jag inte, men jag skall åtminstone försöka.

I alla händelser är det ett svårt brott av mänskligheten att plåga djur så som nu sker inom köttindustrin. Det är oerhört att sådant kan fortgå år efter år utan att ledande politiker och kulturpersonligheter säger ifrån.

Vad säger måhända "Gud" om behandlingen av våra medvarelser djuren?

Gud: Varför är ni människor så känslolöst grymma mot djuren? Förstår ni inte att ni vållar dem lidande?

Mänskligheten: Vi visste inte. Vi trodde att det var "vår nästa" endast som vi skulle älska, så som Du har förklarat för oss, inte djuren.

Gud: Jag har inte förklarat något för er. Ni har lagt ord i min mun, som inte kommer från mig. Ni måste med er egen själ förstå vad som är ett rättfärdigt liv. Om ni har godhet i er själ, förstår ni att även djur tillhör min skapelse och skall behandlas väl.

En kalv är också din "nästa"...

Mänsklighetens advokat: Herre, för-låt dem, ty de veta icke vad de göra!

Gud: Jag lider med allt levande, inklusive mänskligheten. Men jag ser också att människan bär på frön till något stort. Hon skall förändras till en varelse som skapar en vidunderlig värld för människor och djur att leva i. Detta är de frön som ger mig min glädje. Mänskligheten är i utveckling, och det finns inget att förlåta...

Nåväl, denna dialog finns nu inte i Lisa Gålmarks bok, den är en spontan reak-

Början av "Vadå vegan?":

HUR det gick till

Hur just jag blev vegan?

Du kan tro att jag fått frågan förut! Det är förstås alltid svårt att minnas exakt när man tar avgörande beslut. Men jag ska försöka.

När jag var i tonåren lånade jag en bok av en vän. Den var på engelska och det var hennes far som köpt den på en resa till London. Jag har alltid varit en stor bokslukare så det var inget konstigt med att jag lånade en bok. Men det var något konstigt med boken. Eller snarare – det var något som var konstigt i den. Herman, huvudpersonen i boken, uttryckte en tanke jag inte stött på förut. Jag återkom gång på gång till det där stycket där Herman reflekterade i boken.

Boken hette *Enemies, A love story* och var skriven av I. B. Singer.

Äta hund?

Några år senare var jag på en långresa i Asien.

I Filippinerna är det ingen ovanlighet att äta hundar. Det anses inte konstigare än att äta grisar. På en gata i huvudstaden Manila stod det nätburar radade på varandra. Inuti burarna trängdes hundratals hundar i väntan på att bli dödade.

Vi hade hund hemma i Sverige så jag visste att de var kännande och medkännande individer. Men varför gjorde vi hemma i Sverige skillnad på grisar som det var tillåtet att döda och äta upp, och hundar som vi älskade som familjemedlemmar? Grisar är intelligenta och sociala djur. De är faktiskt mycket lika hundar på många sätt.

Om det var rätt att äta grisar, då var det rätt att äta hundar. Om det inte var rätt att äta hundar, då var det inte heller rätt att äta grisar.

Myten sa

Återigen några år senare jobbade jag på Nordiska Samfundet mot plågsamma djurförsöks bibliotek. En oas för en filosofi- och bokälskare som jag. Mängder av böcker om

tion av denne recensent.

Men jag tror att "Vadå vegan?" är en utmärkt utgångspunkt för den som vill förändras och leva ett mer moraliskt liv – även om den främst är skriven för barn och ungdomar. För min del menar jag att vegetarism (veganism) är en nödvändig grund för ett värdigt människoliv. Jag tror också att man själv har nytta av en sådan livsföring däri att kroppen blir friskare och tankelivet klarare.

SM

vegetarism, icke-våld och etik.

Jag hade redan varit vegetarian i rätt många år. Jag visste att det inte fanns några goda skäl att stödja utnyttjandet av andra djurarter i vilken industri det än handlade om.

Men vegan? Det var nog lite att ta i, i alla fall. Myten om veganer sade att de var svaga och askgrå människor som framhärdade till trots mot alla naturlagar.

En dag kom det in en glad och rosenkindad människa på biblioteket.

– Jag är från Veganförbundet, sade den rosenkindade. Hon såg inte ut som om hon skulle ramla ihop i en hög av ren näringsbrist. Kanske var det inte riktigt sant det där man hade hört?

Mental koma

Först orden, det märkvärdiga stycket i den där boken. Sedan den fruktansvärda verkligheten, de apatiska hundarna i väntan på tortyr och död. Och till sist: livs levande exempel. Människor som visade att det var möjligt att leva utan att bidra till onödigt lidande och död. Morrissey i Smith's hade redan slagit fast att *Meat is murder* (1985) och Moby skulle komma att deklarerat att *Everything is wrong* (1995). Jag var vegan-in-transition – på väg att bli vegan i över ett år innan jag kunde säga att jag var vegan. Året var 1992. Att bli vegetarian och sedan vegan var inget som hände mig över natt. Det var en process.

Nu ska du få veta vilka ord det var som påverkade mig så starkt. Vilka ord som väckte mig ur den mentala koma som det är att behålla kassa kulturtraditioner. Så här stod det i boken jag hade lånat:

"I sitt beteende gentemot djuren var alla människor nazister. Den självbelåtenhet med vilken människan kunde göra vad hon behagade med andra arter exemplifierade de mest extrema rasistiska teorierna, principen att makt är rätt."

(Isaac Bashevis Singer. Nobelpristagare 1978. *Enemies, A Love Story*. 1972, sid 257.)

Ett hjärtlöst universum?

När vi omkring oss ser allt lidandet i världen, kan vi känna en intensiv inre smärta och förtvivlan. Den reflektionen gör Ram Dass, före detta Harvardlärare som blev en känd guru. Lidandet verkar så grymt, onödigt och orättfärdigt och får oss att tänka på ett hjärtlöst universum.

Men i djup meditativ tystnad kan vi intuitivt känna att det finns en djup förenande visdom bakom universum, bakom alla livsformer, fortsätter Ram Dass. Vi förnimer en andligt ledd evolution, som ger allt vi erfär en djupare mening.

Ja, det finns även visdom bakom lidandet, menar han: lidandet har del i fullkommandet av anden som utvecklar sig genom materien.

(Källa: den danska tidskriften *Nyt Aspekt*, jan. 2003.)

Finns ett globalt medvetande?

Vid Princetonuniversitetet i USA har forskare upptäckt att så kallade slumpnummargeneratorer tydligt tycks ha påverkats av vissa spektakulära, tragiska händelser, framför allt terroristattacken mot New York och Washington den 11 september 2001. Om detta har Bernadette Cahill rapporterat på en hemsida på Internet, som inte längre finns tillgänglig. Hon menar att vetenskapen nu kan vara på väg att bevisa att gruppmedvetande existerar och kan komma till uttryck i världen.

Princetonuniversitetet har 37 slumpnummargeneratorer utplacerade på olika platser i världen. De tar ständigt fram slumpdata, vilka arkiveras och analyseras vid universitetet. Generatorerna används i ett Projekt Globalt Medvetande för att utröna om apparaterna kan påverkas av utomstående krafter så attrena slumpen sätts ur spel. "I en metaforisk mening", skriver Roger Nelson, projektledare, på universitetets hemsida, <http://noosphere.princeton.edu/terror.html>, "söker vi efter bevis för ett globalt medvetande, som håller på att utvecklas och kan reagera på händelser med en djup betydelse."

Vid händelserna den 11 september reagerade generatorerna tydligt. Dessa, som vanligen tar fram data rent slumpmässigt, började plötsligt registrera en viss koncentration i mönstret, ungefär som toppar i en grafisk kurva. Avvikelse från det normala började redan strax före attacken på

World Trade Center och fortsatte i nästan tre dagar.

Roger Nelson skriver att forskarna inte kan förklara dessa mycket tydliga avvikelser från slumpen i de data som generatorerna tar fram. "Vi vet inte om det finns något sådant som ett globalt medvetande, men om det gör det, så påverkades det av händelserna den 11 september 2001."

Likartade avvikelser hos slumpnummargeneratorerna har inträffat tidigare, såsom vid prinsessan Dianas död och vid en världsomfattande meditation som arrangerades av GaiaMind Project under fem minuter den 23 januari 1997 och sammanföll med en ovanlig astronomisk konjunktion.

Man kan tänka sig att effekterna på slumpnummargeneratorerna är av samma slag som verkningarna av människors gemensamma böner, reflekterar Bernadette Cahill. Om det finns ett gruppmedvetande, som kan påverkas av oss, så kan det naturligtvis vara av stort värde att vi tillsammans genom att fokusera våra tankar, känslor och energier försöker påverka detta medvetande för att uppnå något gott syfte.

(Karl-Erik Edris har sänt oss några intressanta texter från nätet, bl a Bernadette Cahills artikel, som vi har refererat.)

Slumpen är stigen som Gud tar när Han vill förbli anonym.

Uttalandet tillskrivs *Albert Einstein*

Ur ett brev från Håkan Blomqvist:

Här skall du få ett fint citat från ateisten och humanisten Ingemar Hedenius. Något av ett credo jag försöker leva efter:

"Men när jag dock har blivit inblandad i detta liv, har jag en plikt och en enda plikt, och det är att försöka göra tillvaron mindre hemsk än den skulle vara, om jag inte ansträngde mig. Denna plikt gäller var och en, och jag har velat rätta mig därefter."

Hedenius, *I egen sak och andra*, s. 52.

Humanistiska hälsningar
Håkan

Är te bra för hälsan?

Att dricka mycket te tycks påverka hjärtat och benen i kroppen positivt enligt nya undersökningar. I en vetenskaplig studie följdes under närmare fyra år 1900 patienter som haft hjärtattack. Stora tedrickare – som drack minst två koppar om dagen – minskade risken för hjärt-kärlsjukdomar vid jämförelse med dem som inte drack te alls. Källa: *Energivågen/SelfHealing*.

Men finns också biverkningar av te?

Smekning och klappar känns skönt...

En svensk-kanadensisk forskargrupp har lokaliserat en särskild uppsättning nervtrådar vars uppgift är att förmedla det lustfyllda i en smekning eller en klapp. Forskarnas slutsats är att hudkontakt är så viktig för människan att det finns ett särskilt sinne för att kunna njuta av beröring. Källa: *Energivågen/www.NetDoktor.se*.

Man undrar, med tanke på våra vänner ateisterna, om dessa nervtrådar har tagits fram av universum genom naturligt urval – så att de individer som av en slump fått dem har haft en avgörande fördel i kampen för överlevnad – eller om nervtrådarna möjligen har sin rot i ett medvetet skapande, en insikt...

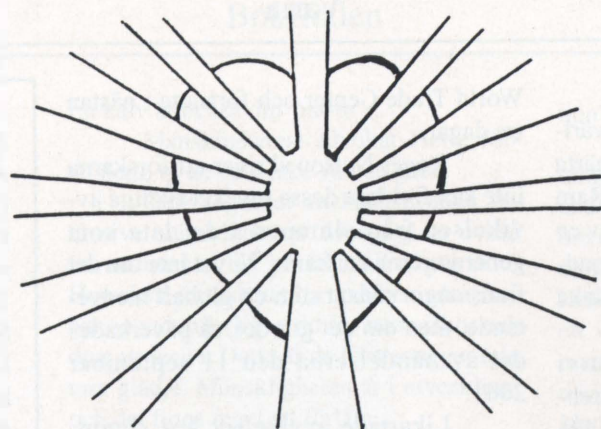
Deva åter

Vi läser i *Energivågen* att Tomas Frankell har öppnat nya Deva Center på Skeppsbron 30 i Stockholm. "Deva är ett öppet, fritt och tolerant forum för vår tids andliga sökare och finnare", säger han. Tel. 08-32 66 20.

Förr fanns flera new age-centra på olika platser i landet, men under senare år har nästan alla försvunnit. Varför?

Skeptikerna

Skeptikerna är som irriterande flugor som flyger omkring oss... Fast, som en skribent i amerikanska *Fate Magazine* skriver, de kan hjälpa oss att söka "normala" förklaringar till mycket som vi älskar att uppfatta som paranormalt – och även få oss att inse att normala förklaringar inte alltid tycks finnas...

Vi erbjuder alternativa behandlingar såsom:

- **Aromaterapi. Behandlingar med eteriska oljor.**
- **Chakrabalansering. Balansering av det endokrina körtelsystemet.**
- **Quimomassage. Förbättrar energiflödet mellan eter- och fysisk kropp. Indianmassage från INKA.**
- **Regressioner. Tillbakablickar i tidigare liv.**
- **Scanning. Diagnostisering av skador i minneskropp. Samt genomgång av de olika systemen i kroppen. Avlägsnande av trauman ur minnes-kroppen.**
- **Zonterapi. Behandling av reflexpunkter på kroppen samt under fötter och i händerna.**
- **Örtrådgivning. Reningsförslag för att avlägsna slaggprodukter ur de olika systemen i kroppen, samt börja minnas tidigare inkarnationer.**

Alla våra behandlingar utförs med alternativa metoder, vi arbetar enligt GOLDEN OLIVE, den är utarbetad efter gamla INKA – metoder. Golden Olive står för ” non aggressiv treatment”.

Vi utbildar naturterapeuter enligt samma metod. Utbildningen är 2 årig och de som är lärare har med vår hjälp börjat minnas tidigare liv.

Vi har även andra utbildningsvägar inom ekologi, odling, byggnation, tala med djur m.m.

Är du intresserad kontakta oss på vår telefontid 18-21.00 vardagar.

SOLNIKUM GAMMELBO 71198 Ramsberg

TEL 0581-661166

Vi erbjuder även kurser i ekologisk Allkunskap

Mikael Hedlund

Min tro

Shamanism

Shamanismen har sina rötter i mänsklighetens tidigaste existens här på Jorden. Nutida nepalesiska shamaner hävdar att deras tradition är 60 000 år gammal. Shamanismen är en företeelse som vi i huvudsak finner på det norra halvklotet, främst i det så kallade cirkumpolära området. Ordet ”shaman” kommer från tungusiskan och betyder ”en som vet”.

Shamanismen började studeras av europeiska akademiker under 1800-talet. Man uppfattade shamanen som slog på sin trumma, dansade vilt och föll i djup trans som en mer eller mindre sinnessjuk person. Man antog att det kalla, arktiska klimatet i förening med långa, mörka vintrar och bristande näring ledde till vad man kallade ”arktiskt hysteri”, en fallenhet att gå in i trans och få hallucinatoriska upplevelser.

Under sextiotalet började akademiker intressera sig mer för shamanismen och man insåg att shamanerna långt från att vara psykotiska galningar var de mest balanserade och intelligent personerna i sina samhällen. Man förstod också att shamanernas botemetoder i vissa fall kunde bota sjukdomar och åkommor som den västerländska medicinen inte rādde på.

En av de författare som hjälpt till att öka intresset för shamanism i väst är Carlos Castaneda, som i ett antal böcker beskrivit sina möten med yaquiindianen Don Juan. Det Castaneda beskriver kan dock inte sägas vara shamanism i egentlig bemärkelse. Shamanism går i mångt och mycket ut på botande och helande medan det system Castaneda beskriver mer handlar om att bygga upp sin egen kraft.

Den person som haft störst betydelse för det nyväckta intresset för shamanism är Michael Harner. Harner studerade socialantropologi och under sina resor bl. a. bland shuar- och coniboindianer i Sydamerika kom han också att invigas till shaman. Han utvecklade sedan vad han kallar *core shamanism* (kärnshamanism) där han skalat bort den kulturella prägeln och tagit fram metoder som passar västerlänningar.

Den shamanska världsbilden är tämligen enhetlig i de kulturer vi finner den. Världen består av tre delar, människornas värld (mellanvärlden), de himmelska världarna (övervärlden) och de underjordiska världarna (undervärlden). Dessa tre delar, som i sin tur kan vara uppdelade i olika avdelningar, är förbundna med varandra med en världsspelare eller ett världsträd. Genom att med hjälp av olika metoder, trumma, dans, droger m.m., försätta sig i trans lämnar shamanens själ

kroppen och ger sig iväg på en resa till de andra världarna. Resans syfte är ofta att söka sjukdomsbot eller att söka svar på viktiga frågor. Till sin hjälp har shamanen en eller flera hjälpandar som oftast visar sig i djurskepnad och som med modern terminologi brukar kallas kraftdjur. Allt i världen är levande. Stenar, växter, djur allt har sitt liv och sitt medvetande och shamanen kan kommunicera med dem.

Själv kom jag i kontakt med shamanism under mina studier i religionshistoria under sjuttioalet. 1980 kom sedan Michael Harners bok *The Way of the Shaman* (senare på svenska som *Shamanens väg*). Boken tilltalade mig mycket – den kan beskrivas som en praktisk lärobok i shamanism – och när Harner sedan kom till Sverige 1983 för att hålla en kurs var jag inte sen att anmäla mig.

Det var en intressant och omskakande upplevelse, till stora delar inte alls vad jag hade förväntat mig. Jag kom sedan att fortsätta och fördjupa det shamanska arbetet, dels för mig själv men i stor utsträckning också tillsammans med likasinnade i det shamanska nätverket Yggdrasil. Inom Yggdrasil ägnade vi oss i huvudsak åt att studera och återuppväcka den nordiska shamanismen, sejden.

För mig har shamanismen inneburit en väg till djupare självinsikt, till större förståelse för andra människor och till en djupare kontakt med krafterna i naturen. Kontakten med mina kraftdjur har lett till en känsla av inre kraft och styrka, den har gett mig ett större självförtroende. Jag märkte också efter något år att jag inte alls i samma utsträckning drabbades av förkylningar och influensor.

För mig, liksom för många andra moderna människor som intresserar sig för shamanism så är mitt intresse inte i huvudsak att bota sjukdomar eller att vara en traditionell shaman. För mig är det i huvudsak en väg till självkänedom och inre kraft.

Även om jag inte nu gör resor till de andra världarna i samma omfattning som under de första åren, känner jag hela tiden närvaron av dem och jag känner att kraften från mitt kraftdjur finns med mig under min vardag. Att vandra den shamanska vägen är att vandra en väg som aldrig tar slut. Det finns ständigt något nytt att lära, nya insikter att skaffa sig. För mig är det inte heller någon tro, i egentlig betydelse, det är en kunskapsväg, ett sätt att veta.

Eskil Svensson

”Virvlat vatten klarar elsmog och botar sjukdom.”

I en porlande bäck laddas vattnet med nya energier och läkande kraft. Denna funktion kan utnyttjas genom att sätta en virvlar på kranen. Virvlat vatten avleder och minskar den elektrosmog vi alla har i våra hem och skyddar mot jordstrålning. Det hävdar konstruktören Bertil Pettersson från Åstorp i Skåne.

Kan virvlat vatten vara en lösning för personer som lider av överkänslighet för el och magnetströmmar? Bertil Pettersson i Åstorp hävdar med övertygelse att det kan det. Han är en av landets mest anlitade terapeuter och han håller fullsatta föredrag och kurser runt om i landet med virvlat vatten i centrum.

Bertil Pettersson har konstruerat tillsatser för vattenkranar och duschar som virvlar det passerande vattnet. Virvlandet förändrar vattnets struktur, säger Bertil Pettersson. Han återopar pärmor med intyg om positiva erfarenheter från personer som använder virvlat vatten.

Intygen gäller personlig hälsa men också att vattnet blir hanterligare. Krukvaxter uppges blomma mera osv.

Många bad har installerat virvlar, t ex Sturebadet i Stockholm och simhallarna i Ängelholm, Örkellunga, Bromölla och Herrljunga. Även Riksdagshusets badanläggning har installerat virvlar. Groddodlingen Munkagrodden meddelar att med virvlat vatten gror frön 20 procent fortare och ger ca 15 procent större skörd. Blomsterodlare prisar en rikare blomning.

Nyligen har vattenverket vid Vidarkliniken och omgivande anläggningar, t ex Kulturhuset, fått storvirvlar installerad.

Det svåraste att tänka sig är Bertil Petterssons försäkran att det virvlade vattnet också balanserar el- och magnetströmmar, så att överkänsliga personer efter en sanering kan återgå till normalt liv bland lampor och elektriska apparater utan att drabbas av störningssymtom.

Själva förändringen av strålningsmiljön kan inte iaktas med vanliga mätinstrument. Människans reaktionsförmåga är mycket känsligare än gängse instrument, säger Bertil Pettersson. Han bekräftar resultaten främst genom att använda de vetenskapligt icke erkända instrumenten pendel och slagruta samt muskeltest. Men apparatur av mera ofrånkomlig natur är på väg. Den svenska forskaren Benny Johansson, Malmö, har ett sådant instrument på gång. Sådan apparatur finns också i Ryssland. Framförallt bekräftar dock de tidigare drabbades positiva erfarenhet.

Alla modernt levande människor lider av en obalans mellan järnhaltvorna, förorsakad av olika påverkningar inte minst av metaller. En normalisering av denna balans anser Bertil Pettersson vara kärnpunkten för de tillfrisknanden han får uppleva som elsmog-terapeut.

Men det här är ju rena flummen, tänker vi kritiska. Visserligen kan man inte förneka de rent påtagliga tecknen på att virvlat vatten har en speciell potens. Men strålningsskydd bara genom att ställa virvlat vatten i våningens hörn är ett långt steg ut på okänd mark. Men något händer tydligen. Vill man själv göra ett prov riktigt radikalt stänger man dessutom av mobiltelefonen och lägger undan sitt armbandsur. Den trådlösa hemtelefonen anser Bertil Pettersson vara en stor hälsofara. Till det vars strålningspåverkan han varnar för hör också vattensångar, solarier, spiral-sångar, klockradio och elsladdar som ligger under sängen.

Vattnets hemliga kraft

Tanken om det virvlade vattnet är inte ny för Hälsofrämjandet. En av rörelsens främsta vetenskapligt inriktade pionjärer Olof Alexandersson skrev redan för 30 år sedan om fenomenet i min dåvarande tidskrift Hälsa och gav 1973 ut boken ”Det levande vattnet” på Proprius förlag. Antroposoferna hade tidigt insett att något positivt sker

då vattnet får rinna i spiraler eller virvlar och har länge använt metoden för att liva vatten och för att rena avloppsvatten i sina vackra vattentrappor. Sådana trappor är nu i bruk bl a vid Nibble Trädgård i Järna och vid Frisksportgården Stensunds biologiska reningsverk.

Seriös bakgrund

Något intressant verkar hända, säger forskaren Lennart Lidfors. Han experimenterade under tio år tillsammans med Olof Alexandersson med virvlat vatten.

– Men vad är det som händer? Det kan röra sig om ännu inte mätbara subtila energier, då vatten struktureras i virvlar, säger han. Vattnet är för övrigt en extrem vätska med rekordvärden i nästan alla fysikaliska/kemiska egenskaper jämfört med andra vätskor. Jag vet inte hur Bertil Petterssons vattenvirvlar är byggda, säger Lennart Lidfors. En variant som slår mig, är att virvla vattnet själv för hand: sätta vatten i en tillbringare i rörelse med t.ex. en träsked.

– Jag filmade en gång ett sådant enkelt experiment genom att färga in virveln med bläck. När man slutar röra vattnet, upphör tromben. Men vattnet fortsätter att dansa i koncentriska rör. Rörelsen fortsätter upp till en halvtimme. Det kan kanske vara en god idé att pröva sådant vatten under några månader, särskilt om el- och magnetkänslighet skulle ligga på ett subtilt plan.

Bertil Petterssons terapi

Bertil Pettersson är en vital 75-åring som genom egen och andras sjukdom fick erfarenhet av homeopatiska utspädningar. Hans fortsatta studier i denna gråzon av krafter som vetenskapliga instrument ännu inte förmår mäta ledde honom till iakttagelserna om det virvlade vattnets möjligheter. Hans terapipraktik som beräknas ha omfattat ca 35 000 patienter har grundmurat hans medryckande tilltro till det virvlade vattnets

möjligheter. I akuta fall rekommenderar han sina patienter att avlägsna alla metallföremål från kroppen, såsom armbandsur, öronsmycken, ringar, bysthållare med metallbågar, glasögon med metallskruvar i skalmarna osv.

Varor och terapeuter

Verksamheten med vattenvirvlar administreras av företaget Plus & Minus AB, Fjällvägen 10 N, 265 31 Åstorp, telefon 042-556 40. Åstorp ligger i Skåne. Företagets Internetsida har adress www.plusochminus.nu. E-brev: info@plusminus.se

I Stockholm har föreningen Jordstrålningscentrum nära samarbete med Plus & Minus. Adress Stockholmsvägen 158, 187 32 Täby, 08-510 110 25. Anordnar föredrag och kurser. Dess innehållsrika internetsida har adress www.jordstralningscentrum.nu

Vattenvirvlar säljs i Stockholm av bl a butiken Hälsogåvan, Dalagatan 58 (hörnet Karlbergsvägen) 08-30 48 73 och av Hela Dig, Åsögatan 165, 08-644 00 90 (vardagar efter kl 12).

Terapeuter i Stockholm som arbetar enligt

Bertil Petterssons metod är Eva Svensson, 08-510 11025, Lars-Eric Johansson, 08-31 75 50 och Anna Pihl Lindén (Bromma) 08-37 18 45.

Plantor och rötter blev större i skolförsök

Filippa Persson vid Furulundsskolan i Sölvesborg ville själv prova om det var sant att virvlat vatten fick plantor att växa bättre. Hon sådde frön av krasse, senapskål och sockerärter i skolans växthus och vattnade hälften med virvlat vatten.

Sockerärterna grodde lika bra i båda odlingarna men de som hade vattnats med virvlat vatten blev en aning högre. Då krasseplantorna efter sju dagar var färdiga att skörda skilde höjden i genomsnitt 0,7 cm mellan de båda odlingarna. Rotsystemet med virvlat vatten var större och kraftigare.

Av senapskålen grodde fler frön med virvlat vatten. Efter 13 dagar var också skillnaden i växt markant. Den senapskål som hade odlats med virvlat vatten var högre och hade dubbelt så stora blad. Bertil Pettersson påpekar att sådana försök dock helst bör göras i skilda lokaler eftersom det virvlade vattnets polaritet lätt sprider sig.

Bertil Pettersson med en av sina konstruktioner.

Stiftelsen Martinus Institut i Sverige Program våren 2003

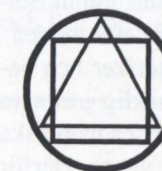
F = Föredrag
3t = 3-timmars kurs
S = Samtal
Platsförkortningar
Fj = Fjällgatan 23 A, bv
Gr = Granhedsgården
Lö = Lidingö

EK = Endagskurs
WK = weekendkurs

15/3	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
16/3	Samhällsskicket	F	L Östnäs	15.00	Fj
29/3	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
5/4	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
6/4	Leva utan Gud?	F	K Wolrath	15.00	Fj
12/4	Introduktion	F	M Rosell	14.00	Fj
13/4	Jag lever o duger	F	J Sandlund	15.00	Fj
26/4	Inre förvandling	3t	U Sandström	13.00	Fj
3-4/5	Världssituationen o kosmologin	WK	S Westerlund	09.30	Lö
10/5	Öppet hus	S	E Kollén	12.00	Fj
17/5	Introduktion	F	M Rosell	14.00	Fj
17/5	Symbolförkl.	EK	S Westerlund	10.00	Lö
24-25/5	Polförvandlingen	WK	S Westerlund	09.30	Lö
31/5	Introduktion	F	M Levin	14.00	Fj
31/5	Symbolförkl.	EK	S Westerlund	10.00	Lö
14/6	Symbolförkl.	EK	S Westerlund	10.00	Lö

Tel 08-766 08 69 Fax 08-766 08 66

Föranmälan till kurserna på Lidingö o Granhedsgården
Klipp ut, vik, stoppa i plånboken

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Det Gyllene Rosenkorsets Internationella Skola

Vi lever i en värld av motsatser,
en värld där ingenting är bestående.

Och i vårt hjärta bär vi ständigt med oss
en oro, en röst som ingen tycks förstå.

Ty endast den som förblir stilla
skall höra den milda stämman:

”Vänd åter, vänd åter till er första kärlek!”

Lectorium Rosicrucianum och dess
lärjungar vill hörsamma detta hjärtats
rop och gå vägen tillbaka till människans
ursprungliga gudomliga hemvist.

För information, ring eller skriv till:

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Edshults Säteri Tel: 0381 - 45040
575 93 Eksjö Fax: 0381 - 45002

Spöken och gengångare

Av Viveka Lindgren

**Solveig Almqvist vet mycket om gengångarupplevelser.
Och hon tror själv att livet fortsätter efter döden.**

Fil. dr Solveig Almqvist har doktorerat på gengångarföreställningar. Det är ingen tillfällighet. Hon har alltid varit mycket intresserad av döden och vad som egentligen händer när själen lämnat kroppen.

– Jag var oerhört rädd för allt som hade med döden att göra. Kanske berodde det på att mamma var väldigt sjuklig. Mina föräldrar var pingstvänner och talade ofta om Djävulen, eller Onden som han kallades. Nära vårt hus låg på den tiden ett bårhus, och jag såg ibland döda människor forslas därifrån. Jag undrade med fasa vad som egentligen hände därinne, minns Solveig, som själv tror på ett liv efter döden.

Hon är religionshistoriker och beskriver sig själv som en saklig jordnära person med känslig intuition, en människa som alltid gått sina egna vägar. Därför valde hon att doktorera i ett ämne som alltid varit tabubelagt.

Oförklarliga händelser

– Under min uppväxt hände flera oförklarliga fenomen. När jag var sju år hade jag upplevelsen att befinna mig utanför min kropp. Jag var sommarbarn på landet och gick på en landsväg. Plötsligt såg jag mig själv – vandrande på vägen! I det ögonblicket hörde jag inom mig en mansröst som talade till mig och frågade: Vem är jag som står här? Och vem är då jag som går därborta? Vem är jag? Två år senare upplevde jag precis samma sak på exakt samma plats. Kanske var det någon sorts själavandring?

En dag när Solveig och en kamrat gick över skolgården inträffade en annan märklig händelse. Framför dem vandrade den gamle biologiläraren. Men det var någonting som inte stämde.

– Titta där går ”morfar” sa, vi – han kallades så. Vi satte fart för att hinna i tid

till lektionen eftersom vi just skulle ha biologi. Då utropade min kamrat: Men han är ju död! I samma ögonblick upplöstes gestalten i tomma intet!

Tolv år

– När jag var tolv såg jag en gengångare. En granne, som bodde tvärs över gatan, stod och vinkade i fönstret, det var en mycket gammal man. Samtidigt körde en likbil fram till hans port. Oj, nu har hans fru dött! tänkte jag. Konstigt att han står så där och vinkar.

Men dagen efter fick Solveig veta att det var mannen, som likbilen kommit för att hämta!

För att få en förklaring till dessa gåtfulla upplevelser ägnade hon tretton år åt att läsa handskrifter på gammalsvenska, gräva i arkiv och gå igenom 150 000 berättelser om gengångare från 1600-talet fram till vår tid. Resultatet blev avhandlingen ”Gengångarföreställningar i svensk folktro ur genreanalytisk synpunkt”, 1984, böckerna ”Möten med de döda”, 1987, och ”Bortom här och nu”, 2002, samt diktsamlingen ”Döden har ingen lie”, 1986.

– Jag är inte rädd för döden längre och har blivit alltmer stärkt i min övertygelse att det finns en fortsättning när jordelivet är slut, säger Solveig. Och intresset för det andliga är större idag än för några årtionden sedan. Samtidigt håller ju hela vår världsbild på att förändras. Inom fysiken talas det om andra dimensioner, parallella världar, resor i tiden, krökta rum – så varför skulle inte likaväl gengångare kunna existera?

Stirrar rakt fram

Hur känner man då igen en gengångare? Några kännemärken är att de ofta stirrar rakt fram, hälsar inte, håller sig hela tiden

Solveig Almqvist: – Är vi på väg mot en ny världsbild (?) eller kanske rättare sagt mot en nygammal sådan, ty före den moderna fysikens världsbild fanns en annan bild av världen där man inte ifrågasatte syner och uppenbarelsen utan tog dessa händelser som bevis på att det finns någon form av liv efter den kroppsliga döden.

på exakt samma avstånd från iakttagaren, lämnar inga fotspår efter sig, förklarar Solveig.

Gengångarna är i regel knutna till en viss plats och visar sig för dem som kände den döda, de går igen i sina vanliga kläder.

– För det mesta har de något ouppklarat i sitt liv som inte ger dem ro i graven. De kan ha begått något brott, dött en våldsam död i förtid eller inte blivit värdigt begravda. Enligt folktron hade de ett budskap eller en uppgift åt de efterlevande eller ville varna för något. För att få slut på spökerierna måste man tilltala gengångaren, fråga ”vad vill du?”. Förr lade man ett kors i form av en sax i kistan eller drev en påle genom kroppen för att den döda skulle bli kvar i jorden.

Det finns två slags gengångarföreställningar, som går in i varandra, menar Solveig. Den äldsta är från hednisk tid. Då trodde man på rent kroppsliga gengångare, s k likspöken, som återuppstod ur graven. Oftast ansågs de vara mycket farliga och ville hämnas någon oförrätt.

– Senare har utvecklingen gått mot mer luftiga förändligade gestalter som obehindrat kan passera genom väggar och golv.

De ses som farliga därför att de representerar en mystisk okänd dimension – en påhälsning från dödsriket är ju alltid skrämmande i sig själv.

Men andarnas värld är mer komplicerad än så. Förutom gengångare finns det spöken, gaster och poltergeistar. Spöken är gengångare som ingen längre känner igen. De har blivit anonyma vita fruar, grå gubbar eller andra suddiga dimfigurer. Gasten är ett mer demoniskt naturväsen, och en poltergeist är en osynlig ande som vill få uppmärksamhet genom att flytta bord och stolar eller kasta saker omkring sig.

Solveig kommer att tänka på en obehaglig upplevelse för några år sedan när hon besökte en släkting på hans lantställe i Östergötland. Bakom huset finns en damm och enligt sägnen ska en ung flicka ha dränkts i dammen av sin fästman för att hon blivit med barn.

– Jag stod lutad mot ett träd vid dammen. Plötsligt kändes det som om ett par osynliga händer tog tag i mig och försökte knuffa mig i vattnet!

Såg själv ett spöke

Är nu dessa syner av döda bara hallucinationer eller finns någon mer spännande förklaring?

– De flesta sådana här övernaturliga fenomen har naturliga osaker, svarar Sol-

veig, såsom hallucinationer, förväntningar, livlig fantasi, men en del händelser förblir oförklarade. För flera år sedan hade jag själv en upplevelse som verkar oförklarlig. En vän till familjen hade begravts, en gammal dam som jag bara träffat på senare år. Samma kväll som begravningen ägde rum satt jag i sovrummet och talade i telefon. Då syntes ett grönt sken på dörren och sakta framträdde bilden av ett ansikte. Det var en kvinna i 30-årsåldern. Jag blev alldeles kall av skräck och tänkte: Håller jag på att bli tokig? Personen i telefonen märkte hur tyst jag blev. ”Vad är det? Ser du spöken?” skämtade hon. Ja, det verkar faktiskt så, sa jag och tog ett steg mot skepnaden. Men då bleknade den bort och försvann.

Någon tid efteråt fick Solveig se några foton av kvinnan, som begravdes den här dagen; de visade henne när hon var omkring 30 år. Hon kände genast igen gestalten som uppenbarat sig på dörren!

Vår tids ljusgestalter

– Det har skett en förändring från bondesamhällets handfasta gengångare till ljusgestalter i vår tid, säger Solveig vidare. Om en avliden visar sig idag, så kommer han ofta i en förändligad form. Och han säger kanske att han har det bra, att allt är ljust och gott och att de efterlevande inte skall

Solveig Almqvist: – Det kan finnas andra dimensioner i tillvaron som idag inte är kända eller erkända.

sörja. Borta är begreppen synd, straff och skuld. I stället är det oändlig värme, kärlek och frid som omger den döda.

Från landet Gränslösa

Solveig Almqvists senaste bok, *Bortom här och nu* (Carlsson, 2002) innehåller väl skrivna, delvis riktigt fina berättelser om det övernaturliga. Sanningsvärdet i dem kan läsaren inte avgöra, men författaren uppger att de har verklighetsunderlag. De ”bygger i de flesta fall på vad människor har berättat för mig”, men de verkliga händelserna återges i ”omskrivnen form”.

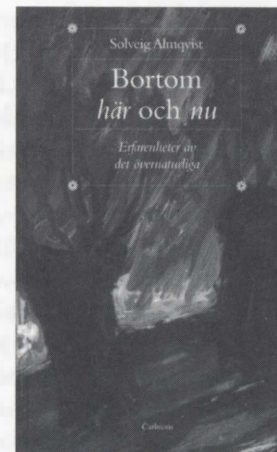
Historierna står den skönlitterära formen nära. De kan läsas som underhållning men ger ingen kunskap om verkliga paranormala händelser.

Ur förordet:

”Det gemensamma draget i samtliga berättelser är att det som hände kom att

förändra livet för dem som var med om det. I de allra flesta fall fick de en helt ny syn på tillvaron och deras liv genomgick en fullständig förvandling. Det som tidigare hade betraktats som ’larv’ och ’galenskap’ kunde nu ses ur ett annat perspektiv och blev verklighet och sanning. Deras världsbild vidgades. Allt var inte längre enbart den påtagliga, vardagliga tillvaro de hittills okritiskt ansett såsom den enda godtagbara och som den klassiska världsbilden bygger på. Upplevelserna sprängde gränserna mellan denna vedertagna, allmängiltiga världsuppfattning och dimensioner som möjliggjorde det omöjliga.”

SM

Annika Sandström:

Lidandet och det onödvändiga dödandet

Människans dominans över djuren är ett av de största hindren för ekologisk balans och för djurs och människors individuella harmoni.

Alla levande deltagare i naturens kretslopp måste livnära sig på varandra. Ur jorden växer livet, och allt som ingår naturligt i kretsloppet, levande varelser och materia, återgår till jord vid död och nedbrytning. Så är det essentiella kretsloppet inrättat. Liv och död är varandras förutsättningar.

Men att individers död är en förutsättning för livet innebär inte att dödandet kan ske urskillningslöst. Att döda är bara berättigat när det är nödvändigt för överlevandet. Det visar alla andra arters agerande. Människan är den enda art som dödar av andra skäl. Av föreställningsskäl dödar hon både individer inom den egna arten och inom andra arter.

Människor väljer till exempel hellre att döda människor som har andra föreställningar (ex. teorier, idéer, trosuppfattningar) än att tvingas inse att de egna föreställningarna inte är enarådande. Exemplet är otaliga: religionskrig, politiska krig, etniska utrensningar, rasismord med mera. Allt detta dödande för något som bara existerar i människors föreställningsvärld.

Människan har också den föreställningen att hon har bestämmanderätt över vilka som ska dö av de individer och arter som står i vägen för den egna konsumtionen, märkvärdigheten, bekvämligheten och utbredningen.

Det är nödvändigt för människan att döda växter för att överleva, men inte att döda djur. Hon kan leva gott och näringsriktigt på vegetabilier. Människans fysik talar för att vegetabilier är hennes naturliga föda: hon har lång tarmkanal för en långsam matsmältningsprocess, som hos växtätare, och hennes tänder saknar likhet med rovdjurens tänder. Dessutom har många sjukdomar sin grund i den animaliska kosten.

Människan har också förmåga till medkänsla och därför finns hos henne ett motstånd mot att orsaka lidande och onödvändig död. Om man jakar denna medkänsla känner man ett mindre motstånd mot att dra upp en rot ur jorden än att skjuta ett rådjur. Till skillnad från växter har ju djuren ett nervsystem som via kommunikation med hjärnan möjliggör stress- och smärtekänslor.

Människan har utvidgat sin möjlighet att döda genom utvecklandet av tekniska hjälpmedel, såsom skjutvapen. Med dessa förenklas dödandet betydligt. Inga närmakamer behövs, ingen ögonkontakt med det liv man är på väg att utsläcka. Risken att själv bli skadad är minimal och det ställs inga större krav på fysisk styrka,

snabbhet eller uthållighet. Man känner ingen livfylld kropp under händerna. Det fysiska avståndet till den varelse man dödar underlättar negligerandet av det psykologiska motståndet. Överlägheten i makt och dominans jämfört med den obehägnade är övertydlig.

Ett vanligt argument för dagens jakt på djur är att människan jagat sedan urminnes tider. Det är mycket som våra förfäder ägnat sig åt, till exempel röveri, misshandel, mord och krig och som i så fall får anses lika berättigat att utöva idag.

Om människor bosätter sig i områden där den enda möjligheten att få tillgång till protein är att döda djur, kan man tycka att jakten är berättigad, eftersom den bedrivs av överlevnadsskäl. Men faktum är att människor väyer att bo i sådana geografiska områden och därmed väljer de bort möjligheten att livnära sig på växternas protein.

Idag vet vi hur man odlar växter som innehåller protein, såsom baljväxter och spannmål. I stora delar av världen finns även möjligheten att importera grödor som inte går att odla i det egna landet.

Det finns idag inga naturliga skäl för den moderna människan att bedriva jakt, bara egoistiska och ekonomiska.

Ett populärt argument för jakt är att den är nödvändig för att reglera antalet individer inom en art. Men i områden utan mänsklig påverkan på artantalet, exempelvis vissa nationalparker, finns en naturlig balans mellan rovdjur och bytesdjur. Den enda "balans" som uppnås med jakten är att de djurarter som människor vill ska finnas uppgår till ett visst antal, så att jägarna har ett lämpligt antal individer att skjuta ihjäl och att ekonomiska intressen skyddas, till exempel trädplantager och tamdjur.

Ett av de tydligaste exemplen på människans egoism och hänsynslösa arrogans är att vi, som kan välja vår föda, inte avstår från dödandet till förmån för de arter som inte kan välja, när deras bytesdjur håller på att utrotas av oss människor. Istället utökar vi dödandet till att gälla även dessa s.k. konkurrenter, såsom säl och skarv. Till skillnad från den civiliserade människans valfrihet har djuren bara en enda överlevnadsmöjlighet: att äta de växt- eller djurarter som evolutionen anpassat dem till och som de har tillgång till i sin omgivning!

Jägaren förfasar sig över att vargen dödat hans jakthund,

trots att detta beror på att han själv utnyttjat hundens jaktinstinkt för sina egna syften och släppt ut den oskyddad i områden där vargar finns.

Fårfarmaren förfasar sig över att vargen dödat hans lamm som han själv stängslat in så att de inte kan komma undan och som han själv någon tid senare ska sända i döden, inte för att det är nödvändigt för överlevandet utan för den ekonomiska vinstens skull. Människor har betydligt större valmöjligheter när det gäller försörjningssätt än vad vargar har.

Människor godkänner sitt eget onödvändiga dödande och förfasar sig över rovdjurens nödvändiga dödande!

Det är inte människans uppgift att bestämma vilka arter som ska finnas eller hur många individer som ska finnas inom varje art. Människans ansvar är att inte störa harmonin i kretsloppet. Det ansvaret tar vi genom att begränsa oss själva, såväl i antal och utbredning som i egoism.

Faktum är att människan är den enda art vars utbredning behöver begränsas av oss. Alla andra arter begränsas av livets harmonisträvanden, eftersom de lever ett liv anpassat till omgivningen.

Vi utnyttjar djur till arbete, nöje och föda. Deras lidande och otillfredsställelse bortser vi ifrån, antingen genom att förneka att de finns eller genom att övertyga oss själva om att utnyttjandet är en nödvändighet.

För att rättfärdiga vårt dominerande och utnyttjande bortser vi ifrån det faktum att djur är levande varelser genom att betrakta dem som produktionsenheter. Makabert är det när vi kallar oss djurens vänner och "gullar" med dem, exempelvis lammet i fårhagen eller kalven i kätten och samtidigt orsakar dem det lidande det innebär att onaturligt tidigt skiljas från sina mödrar, hållas fastkedjade, vara instängda och berövade möjligheten att tillgodose sina grundläggande behov. Vi gläder oss åt lammets eller kalvens sprittande livsenergi och bestämmer samtidigt att denna livsglädje ska begränsas till några få månader.

Att den plastinpackade lammkotletten i affären förutsätter att någon driver fårfarm, göder lammet till "rätt" vikt, tar det från tackan och dödar det mitt i dess sprittande livsglädje, skär ut stycken ur den lilla kroppen, plastar in och distribuerar till affären, det blundar vi för. Att just det lamm, eller något annat lika bedårande, som köparen av kottletten gladdes åt att se i en fårhage, kanske klappade den mjuka ulliga kroppen och log med en känsla av ömsinhet åt det ljusa "barnsliga" bråkandet, blivit till plastinpackad mat, det bortser vi ifrån. Att kalven med de vackra ögonen och det förtroliga slickandet av våra händer måste offra sitt liv för att kalvfilén ska finnas i köttdisken, vet vi men inser det inte.

Grisen som "julskinkeätaren" kliade, kallade "Nasse" och

Vi gullar gärna med gris-kultingen, men dess enda uppgift i vår värld är att bli till mat.

Foto: Håkan Lindgren, Pressens Bild.

grymtade tillsammans med ska bara leva fram till jul för då "måste" skinkan finnas på julbordet. Kon, som kan bli fjorton år gammal, orkar bara leva i fyra för att hon tvingas överproducera mjölk eftersom människor "måste" ha sina

mjölkprodukter. Den lilla duniga kycklingen ska gödas snabbt för att bli en fryst färdigrätt åt människor.

Dessa levande varelsers hela existens är baserad på att de ska utnyttjas av människan. Vi har avlat fram dem för att tillgodose våra förmodade behov.

Barn brukar ha känslan att det är fel att äta upp kompisens "Nasse" och därför protesterar mot dödandet – till dess en vuxen förklarar att så här måste det gå till i livet, för människor måste ju ha något – dvs kött – att äta. Med den lögnen lotsas barnet in i de vuxnas föreställningsvärld.

Det finns många ohållbara ursäkter för att köpa den där köttbiten eller ostbiten i butiken. En av de vanligaste är att man själv inte deltagit i plågandet eller dödandet. Man tror sig fri från ansvar för att man inte handgripligen deltagit i själva uppfödandet eller slakten.

Om vi använder animalier tar vi del av misshandeln och missskötseln av djuren. Köttbiten vi äter kan komma från en kalv som blev slagen eller sparkad under sin livstid. Laxkanapén eller kaviaren kan komma från fiskar som lidit av ständiga infektioner under sitt liv i trångbassänger eller burar. Mjölk i chokladkakan kan komma från en ko som lidit av en sprängande smärta i sina juver varje dag i fyra år på grund av den påtvingade höga mjölkbildningen. Lanolin i hudkrämen kan komma från ett får som lämnats med sina könsorgan bortklippta efter ackordklippningen av ull. Gelatin i godiset, i vinet eller i filmen till kameran kan komma från svålen på en gris som levde sitt liv instängd i en lada hopträngd med andra i ett totalt mörker plågad av lungskador på grund av ammoniakångor. Keratin i schampot kan komma från ett horn på en tjur som stod fastkedjad i ett bås under hela sitt liv. Dunet i kudden kan komma från sex stycken gäss som plockats levande fem gånger före slakt och som upplyfta i huvudet med benen sammanknutna fått sina ben och vingar avbrutna under avslitandet av fjädrarna på ackord och som under sina sista tre

veckor blev tvångsmatade för att deras sjukligt förstörade leverar skulle kunna användas till gåsleverpastej. Vi vet att allt detta och mycket annat lidande förekommer inom dagens djuruppfödning

Även om all svår misskötsel av djur skulle upphöra, går det inte att hålla djur i fångenskap och samtidigt tillgodose deras naturliga behov. Behovet av frihet (som finns i generna även hos tamdjur) kan inte tillgodoses när vi stänger in djuren i burar, hus, hagar eller begränsar dem genom tvång, koppel, löplinor, kättingar med mera. Om behovet av frihet inte fanns skulle vi inte behöva stänga in dem. De kan inte heller tillfredsställa sina behov när de känner dem, utan först om och när det passar oss människor. Deras sätt att leva, i flock eller ensamhet, hannar, honor och ungar tillsammans eller åtskilda i det naturliga mönster som finns nedärvt från deras vilda artfränder, kan inte förenas med ett liv i fångenskap så att det passar med människans utnyttjande.

Den enda acceptabla samlevnaden mellan människa och djur är en relation byggd på att människor respekterar och tillgodoser just den aktuella artens samtliga behov och på ömsesidig förtrolighet, det vill säga en vänskap då djuren har möjlighet att ge sig av om de vill, en relation baserad på ovillkorlig kärlek, inte på utnyttjande. I en sådan relation äger man inte djuren utan lever tillsammans med dem och de väljer själva om de vill leva med människor eller inte.

Djurhållningen har också negativa effekter i form av påverkan på miljön. Det bildas ett överskott av kväve som läcker ut i vattendrag och orsakar förurning. Växthuseffekten ökar genom bildning av metangas från gödseln, transporterna av foder och av levande och döda djur samt nedhugningen av skog för att utvidga betesmarken. Omvägen för människans mat via djuren innebär ett behov av tio gånger så mycket mark för att få fram animaliskt protein jämfört med att odla fram motsvarande mängd vegetabiliskt protein, som kan ätas direkt av människan. Omvägen innebär också en mycket högre vatten- och energiförbrukning samt en ökad kemikalietillförsel, såsom hormoner och antibiotika.

När vi äter kött eller använder andra produkter från vilda djur, bidrar vi till det lidande som drabbar dessa djur genom jakten i form av plågor och död, miljöförgiftning av blyhagel, påverkan på olika arters överlevnadsförmåga och därmed på den ekologiska balansen. När vi äter skaldjur är vi delaktiga i att humrar, kräftor, krabbor och räkor, som alla har utvecklade känselorgan och nervsystem, kokas levande. Om vi äter fisk eller använder produkter från fiskar är vi medansvariga för det lidande fiskar får utstå från själva infångandet och till den slutliga kvävningssdöden eller annan brutal avlivningsmetod. Fiskars upplevelse av smärta liknar sannolikt däggdjurens smärtupplevelse. Om vi köper kommersiellt fångad fisk är vi dessutom ansvariga för utfiskningen av haven, utrotandet av fiskarter, trålandets skada på havsbottnarna och för alla de vattenlevande djur som skadas eller dör på grund av de kvarlämnade fiskeredskapen.

Vi är dessutom ansvariga för den disharmoni som uppstår inom oss själva när vi väljer att handla utifrån föreställningen att vi har rätt att utnyttja djuren och inte utifrån den sanning som kommer till uttryck inom oss om vi är lyhörda. Om vi deltar i det som känns orätt väljer vi bort den befrielse, livsglädje och rofylldhet som har sin grund i att inte vara delaktig i störandet av den ekologiska balansen, plågandet och det onödvändiga dödandet.

LÄR DIG REMOTE VIEWING

PÅ VÅRA KURSER LÄR DU DIG IAKTTAGA OCH PÅVERKA HÄNDELSER OCH MÄNNIKSOR OBEROENDE AV TID AVSTÅND OCH SKYDD

Den makalösa teknologi som kom att benämnas Remote Viewing (RV) utvecklades ursprungligen under sjuttiotalet av Stanford Research Institute på uppdrag CIA och DIA som en metod att med psykiska eller paranormala medel spionera på främmande makt och att genom telepatisk projektion på distans påverka människor, händelser och maskinell utrustning. RV definierades som "förmågan att med mentala medel inhämta och beskriva information som på grund av avstånd, tid och skydd är oåtkomlig för normal förnimmelse."

Ett av huvudkriterierna vid utvecklandet av teknologin var att man skulle kunna utbilda vem som helst att göra RV. Metoden man utvecklade och som kom att tillämpas tränar och tillåter vem som helst att utföra remote viewing.

På våra kurser får också du lära dig att utföra en civilt anpassad form av den militära fjärrsynen kallad CRV - Controlled Remote Viewing. Efter genomgången kurs kan också du "iakttaga händelser, platser och personer oberoende av avstånd, tid och skydd."

Som en extra bonus får du också lära dig en form av fjärrsyn kallad ARV Associativ Remote Viewing. Ett oslagbart instrument som med stor tillförlitlighet kan användas vid investeringar, handel med aktier och optioner, spel och dobbel etc.

Kurser i RV hålles månatligen varvat i Stockholm och Göteborg över ett veckoslut. Kursen börjar på fredagen kl. 18.30 och slutar på söndagen kl. 16.30. Pris: 2 300 kr.

Efter genomgången kurs inbjudes du till deltagande i den avancerade 4-dagarskursen i ERV, Extended Remote Viewing. En hybrid form av RV där du i ett utvidgat ultradjupt thetavägstillstånd fullständigt bilokaliserar och upplever genom en fyrdimensionell matris, "The Matrix". En helt obeskrivlig upplevelse som kan komma att förändra ditt liv för alltid. Pris 3.000 kronor

"Make no mistake this is the real thing"

Ring vår röstbrevlåda 031-204142 eller eposta psikonsult@telia.com nu så skickar vi all information

PSIKONSULT

stuartsgatan 4 412 60 göteborg

Gåvor till stödfonden

Bo G. Johnson, 100:-, Ängs Anders Andersson, 50:-, L. N, 50:-, Gunilla Wessén, 100:-, Emil Nordström, 100:-, anonym, 150:-, Erland Nilsson, 250:-, Svea Ahlgren, 50:-, Sven Nyberg, 50:-, Ronny Willman, 150:-, Helge Wimelius, 50:-, Dan Waern, 50:-, Aimée Andersson, 50:-, Bo Eriksson, 150:-, Inga B. Brundin, 250:-, Sven Rosén, 250:-, Margareta Lönnerberg, 50:-, Marianne & Jan Teuber, 50:-, S. O. Fransson, 200:-, Gunnar Larson, 150:-, anonym, 2.500:-, Jurij Radon, 50:-, Gösta Bergman, 50:-, Roland Taxén, 50:-, Arne Gunnarsson, 100:-, Berit Eller, 150:-, Bil Center AB, 250:-, P. O. Arvidsson, 250:-, Berit Viksén, 50:-, Rolf Trana, 50:-, Ragnar Otterlind, 50:-, Ingvar Anderberg, 250:-, Nils Arozenius, 100:-, Povel Randén, 200:-, Kristina Bryngel, 50:-, Stig Ollmar, 50:-, Anders Lindell, 50:-, Zacharias P. Lång, 50:-, Carin Hansson, 50:-, Elin Blomquist-Haara, 50:-, Allan Wiklund, 50:-, Ruth Kellerman, 50:-, Margareta Andersson, 50:-, Kerstin Brusewitz, 250:-, Alice Svensson, 500:-, John Harry Sandström, 50:-, Jan-Erik Luft, 50:-, Torsten Andersson, 50:-, Sonja Eriksson, 50:-, Karin Nilsson, 50:-, Lars Skough, 50:-, Bengt Halvarsson, 50:-, Henry Glennhage, 50:-, Jan Olausson, 50:-, Anders Pålsson, 50:-, Ted Wallin, 100:-, Bengt Malmlöf, 150:-, Jan Malmjö, 250:-, Kent Nilsson, 50:-, Patrik Spänning Vesterlund, 50:-, Anders Brundell, 50:-, Jörgen Engvall, 250:-, Ingela Holt, 100:-, Gunnar Vilson, 50:-, Inge Fahlstedt, 50:-, Bo Andersson, 50:-, Alf Forsén, 50:-, Marianne Edin, 50:-, Göran Ottosson, 50:-, Göran Forsberg, 250:-, Laila Ekvall, 50:-, Nadja Ekwall, 50:-, Jouni Korhonen, 50:-, Ingegerd Gustafsson, 100:-, Bo Carlstedt, 150:-, Kjell Jonsson, 50:-, Halvar Areskou, 100:-, Ann-May Smeds, 100:-, Lilly Bengtsson, 50:-, Margaretha Lind, 50:-, H. Kehlman, 700:-, Birgit Bäckman, 50:-, Torbjörn Berglund, 50:-, Wanja Gottschalk, 50:-, Margoth Högberg, 50:-, Sven-Erik Johansson, 50:-, Ulla Malmsten, 50:-, Rolf Andersson, 50:-, Tobias Antonsson, 30:-, Torborg Therner, 50:-, Lennart Carlsson, 50:-, Anna-Lisa Stenudd, 50:-, Margareta Sjöström, 100:-.

Mycket tack alla givare för att ni vill att Sökaren skall finnas! Red.

Anden

Detta är en uppfattning, som finns:

Ande är världsalltets grund, dess själva substans. Ande har medvetande, vilja och förmåga att skapa. Rörelser i anden är ursprunget till allt. Anden kan kallas Gud, om man så vill. Varat är alltså ande. Varat är Gud. Tron att världsalltet består av materia med små öar av medvetade som epifenomen är en illusion.

Världsgunden, som är ande, är självexisterande, den har ingen orsak utanför sig själv, utan är sin egen orsak. Den existerar eftersom den är det som Är. Den så kallade materiella världen är föreställningar i anden. Världen är en tankevärld. Allt som finns har blivit till som följer av världsgundens tänkande, viljande och skapande. Det är inte mekaniska processer, mutationer och naturligt urval som har gett upphov till världen. Världsgunden har skapat allt i sig själv.

Den värld som blivit till kan beskrivas som fruktansvärd men också storslagen; man kan ana att anden söker sig fram, kämpar mot allt högre livsformer, allt högre nivåer av medvetande. Man ser inte en allsmäktig Gud som suveränt skapar världen, utan i stället ett kämpade världsväsen, som genom blod och tårar söker sig fram till allt högre former av liv. Samtidigt bör man minnas att den planet som våra reflexioner utgår från är en ytterst liten del av det fullständiga universum, vilket är vidunderligt i sin omätbara storlek. Utvecklingen kan ha nått längre i andra delar av universum, men är troligen likartad. Utveckling synes vara universums natur och inbyggda mening.

Universums början har vi svårt att föreställa oss, liksom slutet. Kanske finns det ingen början och inget slut. Kanske finns i grund och botten endast ett nu. Kanske började den synliga utvecklingen när tiden blev till. Kanske

blev tiden till när anden blev medveten om sig själv. Men detta är bara mänskliga spekulationer. Sanningen om världen undgår oss små kryp. Vi får leva utan en fullständig kännedom om vad världen är. Men vi bör, mellan födelsen och döden, försöka göra det bästa av våra liv, göra väl mot allt annat levande, minska lidandet. Då sammanfaller vår strävan med det som kan synas vara världsalltets väsen. Allt det präglas inte av en hänsynslös strävan, av "ondska", utan här finns också uttryck för omtanke, ja kanske kan begreppet kärlek användas.

Om mekaniska processer hade skapat allt och det som lever, skulle världen inte vara så välordnad som den är. Störningar finns, allt är inte perfekt, men vi ser tydligt en stor plan.

Anden är fri, eftersom den inte är beroende av något utanför sig själv, då något sådant inte finns. Men samtidigt är anden bunden av nödvändigheten, dvs naturens lagar, som måste finnas. Den materiella världen har sina egna ofrånkomliga lagar för att den skall kunna existera. Utan dessa lagar skulle världen vara en enda röra. Någon ondska finns egentligen inte, eftersom allt är delar av ett och samma väsen, som kan kallas universum, Gud eller något annat. Att en individ förgås är inte mer tragiskt för allt än att en gren dör och faller av ett träd.

Alla är vi i grunden av vårt andliga väsen identiska, delar av ett och samma levande väsen, liksom droppen är en del av havet. Din nästa är du själv i annan form. Det som är botten i ditt medvetande är också botten i allt annat levande. Det finns endast *en* Varelse, Anden, och den är grunden för allt. Anden är vårt ursprung, vår fader och moder.

Detta är en uppfattning som finns.

SM

Anden

音 象

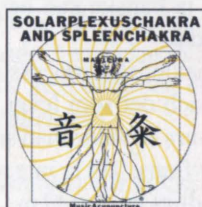
LYSSNA DIN VÄG TILL HÄLSA

www.musicacupuncture.com

VITALISERA DIN KROPP OCH TA BORT DIN STRESS
FÖRYNGRA DIN KROPP OCH SJÄL

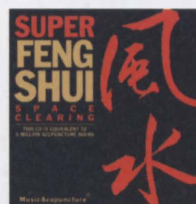
En serie på fem CD-skivor som reducerar stressen i din kropp. Skivorna är uppdelade på de fem elementen; eld, jord, metall, vatten och trä. Varje CD behandlar olika organ i din kropp. Dessa CD-skivor hjälper dig att förbättra och förstärka din hälsa. En CD motsvarar ca 30 akupunkturtimmar och är testad av en kinesolog. Din karma renas av dessa CDs enligt test gjord av en professionell spirituell healer.

Denna chakra serie är en av de kraftfullaste på marknaden. De fem CD:na innehåller de 10 chakras och är den första produkten i världen i sitt slag. Denna CD kollektion ger en balanserande och vitaliserande behandling till hela chakrasystemet. Vilket är nära kopplat till organen och till de endokrina körtlarna. Balans och harmoni i chakrasystemet är av största vikt för att bibehålla hälsa och vitalitet till kropp och själ.

NYHET!
5 miljoner
akupunktur-
timmar.

Denna CD rensar bort negativa vibrationer i ditt hem eller andra utrymmen som du befinner dig i, som t.ex. på jobbet.

Super Feng Shui är mycket kraftfull vid rening av dina chakras på eter, psykiska och emotionella kroppar. Dina kroppar avslappnas genom dideridoo. Renar rum, hus, jord, vatten och luft.

Ett kraftfullt och naturligt instrument som frigör och balanserar energin. Dessa CDs ger livskraften tillbaka i det endokrina systemet och förenar de olika energisystemen i hela din kropp genom andlig kraft och hjälper även till att förbättra och vitalisera din hälsa.

Efter 6-12 månaders regelbunden användande av dessa CD skivor, har många människor erfarit en snabb och bestående förändring för sitt eget välmående. Detta har i sin tur reducerat en stor mängd obehag med allt från inre stress till sjukhusrelaterade smärtor med behov av rehabilitering. Du kan se på detta som en underbar form av personlig hälsoförsäkring, likaväl som en enkel och avslappnad metod för att vårda din själ! **Det fungerar!** Med användning av ovanstående CD skivor uppnår du ett högre medvetandetilstånd, och det 6:e sinnet blir därmed öppnat.

Föredrag, seminarium och workshops kan arrangeras på er hemort om intresse finns. Skicka ett E-mail!

För professionell medial kinesiologisk vägledad personlig konsultation och behandling, v.g. kontakta:

MusicAcupuncture®

Michael B Johnsson – Founder and President of MusicAcupuncture

Distributör: Top Health. Torsgatan 59, 113 37 Stockholm, Sweden. Tel: +46-8-300 889. Fax +46-8-612 31 51.

E-mail. top.health@swipnet.se – www.musicacupuncture.com